günther feustel

η απεργια των παιδιων στο σαντα νικολα

μεταφραση
κωστα μαυριδη

εκδοτικη ομαδα

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ο ΝΙΝΟ ΠΟΥΤΣΕΤΙΝΟ

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται στὸ τελευταῖο πέτρινο σκαλοπάτι τῆς ἐξώπορτας. Παρατηρεῖ ἕνα σκαθάρι ποὺ σκαρφαλώνει πάνω σ' ἕνα χορταράκι.

Στὸν οὐρανὸ κολυμπᾶ ἕνα καὶ μοναδικὸ σύννεφο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ξεχνᾶ τὸ σκαθάρι. Γίνεται ὁδηγὸς τοῦ σύννεφου. Τὸ ἄσπρο συννεφοκαράβι ταξιδεύει πάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο. Πλέει σὰν ἕνα κομμάτι πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο νησὶ Σικελία. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι ὁ καπετάνιος αὐτοῦ τοῦ συννεφοκαραβιοῦ.

Ἐκεῖ ἔρχεται τρέχοντας ἡ μικρὴ Βιόλα καὶ κάθεται δίπλα στὸν ἀδελφό της.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, βρῆκα κάτι! Καὶ ἁπλώνει στὰ πόδια της ἕνα κομμάτι ἐφημερίδας μὲ χρωματιστὲς εἰκόνες.

— Μὴ μὲ ἐνοχλεῖς πάντα Βιόλα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ κοιτάζει τὸ ἄσπρο σύννεφο. Εἶμαι ὁ καπετάνιος καὶ πλέω μὲ τὸ συννεφόπλοιό μου πάνω ἀπὸ τὴ γαλάζια θάλασσα.

Ἡ Βιόλα γελᾶ σιγανὰ καὶ ἀναποδογυρίζει τὸ κομμάτι τῆς ἐφημερίδας.

— Νὰ μὴ μὲ ἐνοχλεῖς, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ

κάνει μιὰ θυμωμένη γκριμάτσα. Ἡ Βιόλα κοιτάζει τὶς πολύχρωμες εἰκόνες.

— Ὢ μιὰ τούρτα μὲ ζαχαρωτά!

Ὁ Νῖνο ξαφνικὰ δὲν εἶναι ὁ συννεφοκαπετάνιος. Εἶναι περίεργος καὶ παίρνει τὸ κομμάτι τῆς ἐφημερίδας ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Βιόλα. Ὕστερα βλέπει τὶς φωτογραφίες καὶ ἀναστενάζει.

— Δὲν ἔχω πάρει ποτὲ μιὰ τέτοια τούρτα μὲ ζαχαρωτὰ γιὰ τὰ γενέθλιά μου!

— Εἶσαι χαζός, λέει ἡ Βιόλα. Πῶς μπορεῖ νὰ δώσει σὲ μᾶς ὁ χοντρὸς φούρναρης Πολπετόνιο μιὰ τούρτα μὲ ζαχαρωτὰ ὅταν δανείζει ἀκόμα καὶ τὸ ψωμί; Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σκαλίζει σκεφτικὸς τὴ μύτη του μὲ τὸ δάχτυλο.

— Στὸ διάβολο, νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ τόσες πολλὲς τοῦρτες ποὺ τὶς διαφημίζουν καὶ στὶς ἐφημερίδες. Κι ἐμεῖς νὰ μὴν ἔχουμε οὔτε μία! Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φτύνει στὸ χῶμα. Γιατί νὰ ὑπάρχει τόση ἀδικία;

Ἡ Βιόλα σηκώνεται. Σηκώνει τὸ δάχτυλο καὶ στέκεται μπροστὰ ἀπ' τὸ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Ἐμεῖς γιατί δὲν ἔχουμε τύχη, ρωτᾶ.

— Μπορεῖς νὰ ρωτήσεις τὸν παπποῦ. Καὶ αὐτὸς τὸ λέει πάντα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σκέφτεται.

— Βιόλα, ἴσως ἡ τύχη δὲ βρίσκει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Μπαρμπαρῖνο, γιατὶ ὁ δρόμος εἶναι ἀνηφορικὸς καὶ γεμᾶτος πέτρες. Καὶ ὁ ταχυδρόμος ἔρχεται μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ κάποτε δὲν ἔρχεται καθόλου.

Ἡ Βιόλα κοιτᾶ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Ἂν ἔρθει ἡ τύχη στὸ Μπαρμπαρῖνο τότε θὰ φέρει μαζί της καὶ τὴ μητέρα καὶ γιὰ μᾶς τυρί, ψωμὶ καὶ μακαρόνια τόσα ὅσα ἐμεῖς θέλουμε. Καὶ γιὰ μένα ἕνα κόκκινο δαντελένιο φόρεμα.

— Καλά. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σηκώνεται καὶ τεντώνεται. Βάζει τὴν ἐφημερίδα μὲ τὶς πολύχρωμες εἰκόνες στὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του.

— Θὰ πάω νὰ γυρέψω τὴν τύχη.

— Πότε λοιπόν; Ρωτᾶ περίεργα ἡ Βιόλα.

— Ἴσως αὔριο, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ πηγαίνει στὸ σπίτι.

τα αρβυλα του αφεντικου γκαμαλε

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα κάθονται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἀνάμεσά τους βρίσκεται τὸ μεγάλο καλάθι γιὰ τὸ ψωμί.

— Στὸ διάβολο, μ' αὐτὴ τὴ ζέστη. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φτύνει στὸ δρόμο.

— Δὲν πρέπει νὰ βλαστημᾶς, λέει ἡ Βιόλα αὐστηρά.

— Στὸ διάβολο μὲ τὸ χωριό μας Μπαρμπαρῖνο ποὺ δὲν ἔχει κανένα φούρναρη, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ξαναφτύνει στὸ δρόμο. Τί χωριὸ εἶναι αὐτό; Ἡ γιαγιὰ Ντόνα Μπάρμπαρα, δυὸ κότες ποὺ κακαρίζουν, ὁ γέρος κύριος Τσεζάρε καὶ μιὰ ἀδύνατη κατσίκα!

— Καὶ ὁ παπποῦς καὶ δυὸ ἀδύνατα παιδιά, συμπληρώνει ἡ Βιόλα.

— Καὶ ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄδεια σπίτια, ἔτσι εἶναι,

στὸ διάβολο, βρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ φτύνει ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸ δρόμο.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ μικρὴ Βιόλα σηκώνονται καὶ κατεβαίνουν πρὸς τὴν κοιλάδα γιὰ τὸ χωριὸ Σάντα Νίκολα. Νὰ καὶ τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε πάνω στὸ κάρ-

ρο ποὺ τὸ σέρνει ἕνα γαϊδούρι. Τὸ γαϊδούρι ἔχει μάλλινες φοῦντες στὰ χαλινά του. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα στέκονται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Τὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε

τοὺς προσπερνᾶ. Χτυπᾶ μὲ τὸ καμτσίκι του τὰ ἀστραφτερὰ μαῦρα του ἄρβυλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σταματᾶ καὶ κοιτάζει τὰ ἀστραφτερὰ ἄρβυλα τοῦ ἀφεντικοῦ Γκαμάλε. Τὸ κάρρο σηκώνει ἕνα σύννεφο σκόνης πίσω του. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύννεφο σκόνης γυαλίζουν ἀκόμη τὰ ἄρβυλα τοῦ ἀφεντικοῦ Γκαμάλε. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στέκεται μέσα στὴ σκόνη. Ἡ Βιόλα τὸν σπρώχνει.

— Μὴ ξαναονειρεύεσαι, λέει αὐστηρά. Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ φέρουμε ψωμὶ ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάνει μερικὰ γρήγορα βήματα καὶ βλέπει μετὰ τὰ γυμνὰ σκονισμένα δάχτυλα τῶν ποδιῶν του. Σταματᾶ πάλι.

— Τώρα ξέρω πολὺ καλά, Βιόλα. Τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε ἔχει ἕνα σπίτι — ἕνα πολὺ ὡραῖο σπίτι μὲ ἕνα μεγάλο κῆπο καὶ ἕνα συντριβάνι. Ἔχει πολλὰ καρπούζια καὶ κρασὶ καὶ ψωμὶ καὶ γλυκὲς πάστες. Βιόλα, τὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε ἔχει τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης. Ἡ Βιόλα γελᾶ.

— Τὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε ἔχει ἄρβυλα ἀπὸ βοδινὸ δέρμα. Τὸ εἶδα πολὺ καλά.

— Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτά, εἶναι τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης, μουρμουρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τρέχει, τρέχει στὸ δρόμο πρὸς τὴν κοιλάδα. Τρέχει τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ μικρὴ Βιόλα μὲ τὸ καλάθι μένει ἀρκετὰ πίσω. Στὴ μεγάλη καγκελωτὴ πόρτα τοῦ κήπου τοῦ ἀφεντικοῦ Γκαμάλε, σταματᾶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Μὲ τὰ δυό του χέρια πιάνει τὰ κάγκελα καὶ κοιτάζει μέσα. Στὴ μέση τοῦ κήπου χορεύει ἕνα συντριβάνι. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸ συντριβάνι στέκεται τὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε κάτω ἀπὸ μιὰ κόκκινη ὀμπρέλα μὲ ἄσπρες βοῦλες.

Ἡ Βιόλα τοποθετεῖ τὸ καλάθι δίπλα στὸ Νῖνο Που-

τσετῖνο καὶ κοιτάζει κι αὐτὴ στὸν κῆπο. Ἀνασαίνει πολὺ γρήγορα.

Τὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε βγάζει τὰ ἄρβυλά του καὶ βάζει τὶς μαλακὲς παντοῦφλες του. Δίπλα στέκονται τὰ ἄρβυλα, μαῦρα καὶ ἀστραφτερὰ στὸ μεσημεριάτικο ἥλιο.

— Καὶ εἶναι, παρ' ὅλα αὐτά, τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ἡ Βιόλα κουνάει τὸ κεφάλι. Κάθεται στὸν τοῖχο τοῦ κήπου καὶ λέει:

— Ἔχω ἕνα πετραδάκι ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν μου.

Ἀλλὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν ἀκούει τί λέει ἡ Βιόλα. Βλέπει καὶ πάλι τὰ ἄρβυλα, τὰ ἀστραφτερὰ ἄρβυλα τοῦ χοντροῦ ἀφεντικοῦ Γκαμάλε. Τὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε πηγαίνει μέσα στὸ σπίτι. Τὰ ἄρβυλα στέκονται τώρα μόνα τους. Τότε ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σκαρφαλώνει πάνω στὰ σιδερένια κάγκελα τῆς πόρτας τοῦ κήπου.

— Ἄ! Νῖνο, φωνάζει ἡ Βιόλα σαστισμένη καὶ θέλει νὰ τὸν ξανακατεβάσει.

— Θὰ πάω νὰ φέρω τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης γιὰ μᾶς, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Πηδᾶ μέσα στὸν κῆπο. Ἡ Βιόλα κοιτᾶ μὲ φοβισμένες ματιὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ δεῖ τὸν Νῖνο. Αὐτός, ὅπως ὁ μαῦρος γάτος τῆς Ντόνα Μπάρμπαρα, γλιστρᾶ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ἡ μικρὴ Βιόλα σφίγγει τὴ γροθιά της στὸ στόμα. Ὅλα εἶναι ἥσυχα. Μόνο τὸ συντριβάνι γουργουρίζει στὸν κῆπο. Ξαφνικὰ πετάει ἕνα ἀστραφτερὸ μαῦρο ἄρβυλο πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου. Πάνω στὸν τοῖχο τοῦ κήπου φαίνεται ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Κρατᾶ στὰ χέρια του τὸ δεύτερο ἄρβυλο.

— Πιάστο, φωνάζει καὶ πετᾶ τὸ ἄρβυλο στὴ Βιόλα.

Ἡ Βιόλα στέκεται σὰν ξύλο.

— Νῖνο, ἔκλεψες τὰ ἄρβυλα, μουρμουρίζει τρομαγμένη.

— Ἄ! Ὄχι, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τινάζει μὲ τὸ πουκάμισό του τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ μαῦρα ἄρβυλα. Τὰ δανείστηκα μόνο γιὰ νὰ πάρουμε κι ἐμεῖς λίγη τύχη, ἐσὺ κι ἐγὼ κι ὁ παπποῦς. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φορᾶ τὰ ἄρβυλα τοῦ χοντροῦ ἀφεντικοῦ Γκαμάλε. Τὰ ἄρβυλα τοῦ ἔρχονται ὡς τὰ γόνατα. Προχωρᾶ μερικὰ βήματα. Σκοντάφτει καὶ πέφτει κάτω. Αὐτὸ δὲν πειράζει, λέει γελῶντας ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηγαίνει ἀργὰ μὲ τὰ μεγάλα ἄρβυλα στὸ χωριὸ Σάντα Νίκολα. Ἡ Βιόλα τρέχει μὲ τὸ καλάθι πίσω του.

πως ο νινο πουτσετινο δοκιμασε τα αρβυλα της τυχης

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα ἀκοῦνε πιὰ τὶς κότες τοῦ Σάντα Νίκολα ποὺ κακαρίζουν.

— Κοίτα δῶ Βιόλα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Τὰ συνήθισα τὰ ἄρβυλα. Καὶ χοροπηδᾶ μὲ μικρὰ πηδήματα στὶς ἀνώμαλες πέτρες τοῦ δρόμου.

— Νῖνο, πηδᾶς σὰν ἕνας ξεβιδωμένος τράγος, λέει γελῶντας ἡ Βιόλα.

Τὸ ἀγόρι θέλει νὰ πιάσει τὴ Βιόλα. Σκοντάφτει καὶ

πέφτει πάνω στὶς κοφτερὲς πέτρες.

— Ἔτσι δὲν θὰ σοῦ δώσω καμμιὰ πάστα ἀπ' αὐτὲς ποὺ θὰ μοῦ φέρουν ἀπ' τὸν φούρναρη Πολπετόνιο τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης, λέει θυμωμένος ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Πάστες!! Ἡ Βιόλα δὲ γελᾶ πιά. Πιάνει τὸ χέρι τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο. Γεμιστὲς μὲ ροδάκινα;

— Μὲ γλυκὰ ροδάκινα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ προχωρᾶ. Ἡ Βιόλα τρέχει ἀποφασισμένη πίσω του.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα πηγαίνουν μὲ τὰ μεγάλα ἀστραφτερὰ ἄρβυλα πρὸς τὸ χωριὸ Σάντα Νίκολα. Στὸ φουρνάρικο τοῦ Πολπετόνιο κουνιοῦνται οἱ πολύχρωμες χάντρινες κουρτίνες. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀνασαίνει βαθειά. Μετὰ ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τοῦ φουρνάρικου.

Στὸ μαγαζὶ κάθεται ὁ χοντρὸς φούρναρης Πολπετόνιο καὶ χασμουριέται. Σιάζει τὸ μαῦρο του μουστάκι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν λέει λέξη. Στέκεται στὴ μέση τοῦ μαγαζιοῦ καὶ κοιτάζει τὰ μαῦρα του ἄρβυλα.

— Ἄρβυλα, τυχερὰ ἄρβυλα! Φέρτε μου τώρα πολλὲς πάστες! Πάστες γεμιστὲς μὲ γλυκὰ ροδάκινα καὶ μὲ πολύχρωμα ζαχαρωτά, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ὁ φούρναρης Πολπετόνιο ἔρχεται θυμωμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι τοῦ μαγαζιοῦ. Τότε ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο βγάζει τὸ δεξιὸ του ἄρβυλο καὶ τὸ κρατᾶ ἀπέναντι ἀπὸ τὶς πάστες μὲ τὰ ροδάκινα.

— Πηδᾶτε πρὸς τὰ δῶ γλυκὲς πάστες, μέσα στὰ τυχερά μου ἄρβυλα!

Ὁ φούρναρης Πολπετόνιο κοιτάζει τὰ σκονισμένα ἄρβυλα καὶ τὶς πάστες μὲ τὰ ροδάκινα. Πιάνει τὸν Νῖνο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν πετᾶ ἔξω ἀπ' τὶς χάντρινες κουρτίνες. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φορᾶ μόνο τὸ ἕνα ἄρβυλο. Σκοντάφτει

καὶ κατρακυλᾶ στὰ σκαλιὰ μπροστὰ ἀπὸ τὸ φουρνάρικο.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται μπροστὰ στὸ φουρνάρικο, στὴ μέση τοῦ σκονισμένου δρόμου. Ἡ Βιόλα προσέχει περίεργα μέσα στὰ ἄρβυλα.

— Ἔ! Οὔτε μιὰ πάστα δὲν ἔφεραν, λέει ἀπογοητευμένη. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄρβυλα τῆς τύχης. Εἶναι ἄρβυλα ἀπὸ βοδινὸ δέρμα!

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀναστενάζει. Ξαναφορᾶ τὸ ἄρβυλο καὶ σηκώνεται.

— Δὲν μὲ συνήθισαν ἀκόμα καλὰ τὰ τυχερὰ ἄρβυλα, ψιθυρίζει. Πρέπει νὰ τὰ δώσουμε λίγο καιρό. Ὁ Νῖνο καὶ ἡ Βιόλα πηγαίνουν στὴν ἀγορὰ τοῦ χωριοῦ Σάντα Νίκολα.

Ἡ κυρία Βετῖνο κρεμᾶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ ροῦχα στὸ σκοινί. Μόλις βλέπει τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο μὲ τὰ μεγάλα ἄρβυλα ἀρχίζει νὰ γελᾶ. Γελᾶ ἀσταμάτητα. Ἡ γειτόνισσα πλησιάζει περίεργα τὸ φράχτη. Γελᾶ κι αὐτή. Καὶ οἱ ἄνδρες στὸ καφενεῖο ἔρχονται στὴν πόρτα καὶ γελοῦν. Τὸ γέλιο γιὰ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τὰ μεγάλα του ἄρβυλα ἁπλώνεται σ' ὅλη τὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς. Καὶ καθένας ποὺ ἔχει λίγο καιρὸ γελᾶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ἡ Βιόλα ντρέπεται καὶ κοκκινίζει ὡς τὶς δυὸ πλεξοῦδες της. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἄστους ὅλους νὰ γελοῦν, Βιόλα. Δὲν ξέρουν βέβαια ὅτι αὐτὰ τὰ ἄρβυλα εἶναι ἡ ἴδια ἡ τύχη!

Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Σάντα Νίκολα τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ρωτοῦν περίεργα: Γιατί φορᾶς τόσο μεγάλα ἄρβυλα;

— Εἶναι τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ προχωρᾶ καὶ προχωρᾶ ὥσπου φτάνει στοὺς στενοὺς δρόμους τοῦ Σάντα Νίκολα.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Πάολο πηγαίνουν μαζὶ - μαζί. Μ' αὐτούς, ὁ Βιτόρριο, ὁ Τσεζάρε, ὁ μικρὸς Φάουστο καὶ ὁ μεγάλος 'Αντόνιο μὲ τὶς φακίδες. Σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Σάντα Νίκολα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σταματᾶ στὸ χωράφι μὲ τὰ καρπούζια, πίσω ἀπὸ τὸ μύλο. Γυρίζει πρὸς τὰ παιδιά.

— Ἔτσι. Καὶ τώρα θὰ σᾶς δείξω ὅτι πράγματι εἶναι ἄρβυλα τῆς τύχης! Θὰ πᾶνε νὰ φέρουν γιὰ μᾶς ὅλους τὸ πιὸ χοντρὸ καρποῦζι, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ὁ Νῖνο προχωρᾶ προσεχτικὰ μὲ τὰ μεγάλα ἄρβυλα στὸ χωράφι. Καὶ ξαφνικὰ βρίσκεται ἀρκετὰ βαθιὰ μέσα στὶς πυκνὲς καρπουζιές.

— Βιόλα μὲ συνήθισαν, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Τώρα θὰ μᾶς φέρουν τύχη.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στέκεται μπροστὰ σ' ἕνα βαθυπράσινο καρποῦζι. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο καρποῦζι τοῦ χωραφιοῦ. Τὸ παιδὶ σκύβει καὶ χαϊδεύει τὸ χοντρὸ καρποῦζι. Τότε ἔρχεται ὁ μυλωνᾶς ἀπὸ τὸ σπίτι.

— 'Εσύ, κλέφτη, φωνάζει. 'Εσύ, καρπουζοκλέφτη...

Ὁ μυλωνᾶς λύνει τὸ μαῦρο καὶ δαγκανιάρη Νέρο.

— Πιάστε τὸν κλέφτη, φωνάζει ὁ μυλωνᾶς.

Ὅλα τὰ παιδιὰ τρέχουν φοβισμένα ἀπὸ τὸ σκύλο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο θέλει νὰ τρέξει κι αὐτός, ἀλλὰ τὰ μεγάλα ἄρβυλα τὸν μπερδεύουν ὅλο καὶ περισσότερο στὶς καρπουζιές. Τὸ σκυλί, μὲ μεγάλα πηδήματα, πλησιάζει ὅλο καὶ πιὸ πολύ.

— Βοηθῆστε με ἐσεῖς ἄρβυλα, φωνάζει φοβισμένα ὁ Νῖνο. Τὸ σκυλὶ πιὰ εἶναι πολὺ κοντά. Τότε κατορθώνει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο νὰ βγεῖ ἀπὸ τὰ ἄρβυλα. Πηδάει σὰν λαγὸς μέσα στὸ χωράφι. Στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ ὑπάρχει μιὰ γέρικη ἐλιά. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σκαρφαλώνει στὸ

πιὸ χαμηλὸ κλαδί. Εἶναι τὸ μοναδικὸ κλαδὶ ποὺ μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσει. Στὰ ἄλλα κλαδιὰ κάθονται τὰ ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα καὶ ἡ Βιόλα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐληὰ στέκεται ὁ μαῦρος Νέρο καὶ γαυγίζει θυμωμένος. Πάνω στὴν ἐληὰ κάθεται ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο μὲ τὰ μεγάλα ἄρβυλα στὰ χέρια καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα. Τότε ὁ Βιτόρριο ἀρχίζει νὰ τραγουδᾶ:

— Ὁ Πουτσετῖνο ζητᾶ τὴν τύχη καὶ δὲ βρίσκει οὔτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ αὐτήν. Τὰ παιδιὰ γελοῦν καὶ τραγουδοῦν μαζί. Πετοῦν ὥριμες ἐληὲς στὸν μαῦρο Νέρο. Τὸ σκυλὶ κουνᾶ τὴν οὐρά του καὶ τρέχει. Ὁ ἥλιος κρύβεται σιγὰ - σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μπάρι. Τὰ παιδιὰ γυρίζουν στὸ χωριὸ Σάντα Νίκολα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κρατᾶ τὰ μεγάλα ἄρβυλα στὸ χέρι.

Ἡ Βιόλα βρίσκεται μπροστὰ στὸ μαγαζὶ τοῦ χοντρου φούρναρη Πολπετόνιο. Τινάζει τὴν ἄμμο ἀπὸ τὸ καλάθι γιὰ τὸ ψωμί. Ἀλλὰ τὸ μαγαζὶ εἶναι κλειστό. Τὰ ξύλινα παντζούρια εἶναι κατάκλειστα. Ἡ Βιόλα ἀρχίζει νὰ κλαίει.

— Δὲν ἔχουμε ψωμί, λέει κλαίγοντας. Τί θὰ πεῖ ὁ παπποῦς;

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φορᾶ τὰ μεγάλα ἄρβυλα.

— Στὸ διάβολο μὲ σᾶς, φωνάζει καὶ φτύνει στὸ μαῦρο καὶ γυαλιστερό τους δέρμα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα πηγαίνουν σιγὰ - σιγὰ πίσω πρὸς τὸ χωριό. Τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα τοὺς βλέπουν ποὺ φεύγουν. Μερικοὶ σιγοτραγουδοῦν τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο ποὺ ζητᾶ τὴν τύχη. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα στέκονται γιὰ λίγο στὴ μεγάλη σιδερένια καγκελωτὴ πόρτα τοῦ ἀφεντικοῦ Γκαμάλε. Ὁ κῆπος εἶναι ἥσυχος. Τὸ συντριβάνι κοιμᾶται.

— Στὸ διάβολο μ' αὐτὰ τὰ ἄρβυλα, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ πετᾶ τὰ ἄρβυλα πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, στὸν κῆπο.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα μὲ τὸ καλάθι ἀνεβαίνουν πρὸς τὰ πάνω, γιὰ τὰ μοναχικὰ σπιτάκια τοῦ Μπαρμπαρῖνο.

Ο ΠΟΥΤΣΕΤΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Βρέχει. Αὐτὸ γίνεται πολὺ σπάνια στὴ Σικελία. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα στέκονται στὴ μέση τοῦ δρόμου στὸ Μπαρμπαρῖνο καὶ γελοῦν. Πιτσιλίζουν μὲ τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τους στὰ νερὰ ἀνάμεσα στὶς πέτρες.

— Βρέχει - βρέχει, λέει τραγουδιστὰ ἡ Βιόλα καὶ προσπαθεῖ νὰ πιάσει μὲ τὴ γλῶσσα της τὶς χοντρὲς σταγόνες τῆς βροχῆς.

— Αὐτὴ εἶναι μέρα, φωνάζει ὁ Νῖνο τρέχοντας καὶ πηδῶντας στὸ δρόμο.

— Ἔλα νὰ παίξουμε τὸν καπετάνιο.

Ὁ Νῖνο καὶ ἡ Βιόλα παίζουν συχνὰ τὸν καπετάνιο. Τὸ πλοῖο τους εἶναι τὸ τελευταῖο σπίτι τοῦ Μπαρμπαρῖνο. Πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι γαργαρίζει ἥσυχα μιὰ πηγή. Καὶ ὅταν γύρω ὑπάρχει ἡσυχία, νομίζεις ὅτι εἶναι κύματα τῆς θάλασσας. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα ἀνεβαίνουν τὰ σκαλιά.

— Σήμερα θὰ πλεύσουμε γιὰ τὴν 'Αμερική, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Εἶναι πολὺ μακριά, φωνάζει ἡ Βιόλα. Θέλω νὰ πλύνω τὰ ροῦχα.

— Θὰ εἶμαι ὁ καπετάνιος. Θὰ περάσουμε ὅλη τὴ θάλασσα, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ πηγαίνει νὰ καθήσει στὸ παράθυρο.

— 'Απὸ τὸ Μπαρμπαρῖνο ταξίδεψαν τόσοι καὶ τόσοι πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ κανεὶς δὲ γύρισε πίσω, λέει ἡ Βιόλα ἀναστενάζοντας.

— Κουτή... Ταξίδεψαν μόνο καὶ μόνο γιατὶ στὸ Μπαρμπαρῖνο δὲν ὑπάρχει τύχη, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— 'Αλλὰ ἔτσι ἄδεια τὰ σπίτια φαίνονται πολὺ λυπημένα, λέει ἡ Βιόλα καὶ βαδίζει μέσα στὰ ἔρημα δωμάτια.

— Στὸ διάβολο μὲ τὶς κουβέντες σου, βρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Φτύνει στὸ παράθυρο.

— Ὅλοι στὸ κατάστρωμα. Ἔρχεται μιὰ ἐπικίνδυνη θύελλα, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καθὼς ἡ βροχὴ τυμπανίζει πάνω στὴ στέγη.

— Ναύτη Βιόλα, στὸ παρατηρητήριο, φωνάζει πάλι ὁ καπετάνιος Νῖνο. Ἡ Βιόλα σκαρφαλώνει στὴ ξύλινη σκάλα. Κοιτάζει μέσα ἀπὸ τὴν μεγάλη τρύπα στὴ στέγη πρὸς τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο καὶ πρὸς τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι. Μπορεῖ νὰ δεῖ ὡς τὸ χωριὸ Σάντα Νίκολα.

— Στεριὰ ἐν ὄψει, φωνάζει ἡ Βιόλα.

Ὁ καπετάνιος Νῖνο ὁδηγεῖ τὸ πλοῖο μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο ὕφαλο.

Ἡ Βιόλα φωνάζει: Νῖνο ἐκεῖ πετᾶ ἕνα περιστέρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σὰ νὰ φοβήθηκε λιγάκι.

— Κουτή, αὐτὸς εἶναι γλάρος. Στὴν 'Αμερικὴ δὲν

ὑπάρχουν περιστέρια.

— Ὄχι, αὐτὸ εἶναι ἕνα πραγματικὸ περιστέρι, φωνάζει ἡ Βιόλα. Τώρα κάθεται πάνω στὴ στέγη καὶ μὲ κοιτᾶ.

Τότε ὁ καπετάνιος Νῖνο γίνεται ὁ μικρὸς Νῖνο Πουτσετῖνο. Σκαρφαλώνει μὲ περιέργεια πάνω στὴ σκάλα. Πά-

νω στὴ στέγη κάθεται ἕνα ἄσπρο περιστέρι μὲ γκριζωπὰ φτερὰ καὶ γαλάζια σὰν χάντρες μάτια.

— Ὤ! Φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ἕνα πραγματικὸ περιστέρι.

Τὸ περιστέρι πετᾶ τότε μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα στὸ δω-

μάτιο. Μὲ πολὺ μικρὰ βηματάκια περπατᾶ ἀργὰ πάνω σ' ἕνα δοκάρι καὶ γουργουρίζει σιγανά.

— Περιστεράκι, περιστεράκι μου, τυχερό μου περιστεράκι! Λέγοντας αὐτὰ ὁ Νῖνο χαϊδεύει προσεχτικὰ τὸ κεφάλι τοῦ περιστεριοῦ. Ἡ Βιόλα τὸ ψάχνει κάτω ἀπὸ τὰ πούπουλα.

— Νῖνο τὸ ζουμὶ τοῦ περιστεριοῦ εἶναι πολὺ νόστιμο.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι πολὺ ταραγμένος. Σφίγγει τὸ περιστέρι στὸ στῆθος του.

— Ἀλλὰ Βιόλα, λέει θυμωμένος. Ἄστο, εἶναι ἕνα τυχερὸ περιστέρι. Μὲ ζητοῦσε. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται στὰ πάτωμα. Κοιτάζει μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τὴ βροχὴ ἔξω καὶ ὀνειρεύεται.

— Θὰ ἔχω πολλά, πολλὰ περιστέρια, σταχτιά, ἄσπρα, καφὲ καὶ ὁλόμαυρα. Καὶ θὰ πετοῦν καὶ θὰ πετοῦν σὰν ἕνα μεγάλο σύννεφο. Θὰ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὸ Μπαρμπαρῖνο καὶ πάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ λέει: κοιτάξτε τὰ περιστέρια τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο. Καὶ τὰ βράδια θὰ γυρίζουν ξανὰ πίσω στὸν Πουτσετῖνο καὶ θὰ ξεκουράζονται στὰ ἄδεια σπίτια.

— Καὶ κάθε μέρα θὰ ὑπάρχει τηγανητὸ περιστέρι, λέει χαρούμενη ἡ Βιόλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο βλέπει θυμωμένα τὴ Βιόλα.

— Ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ φτιάξω μιὰ φωλιὰ γιὰ τὸ τυχερὸ περιστέρι καὶ τὰ περιστεράκια μέχρι ποὺ νὰ γίνουν τόσα πολλὰ σὰν ἕνα σύννεφο. Μετὰ μπορεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ τηγανητὸ περιστέρι, ἴσως.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κατεβαίνει προσεχτικὰ μὲ τὸ περιστέρι τὴ σκάλα. Σπρώχνει προσεχτικὰ τὸ περιστέρι κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του καὶ τρέχει μέσα στὴ βροχὴ πρὸς τὸ σπίτι τοῦ παπποῦ.

— Περίμενε Νῖνο, φωνάζει ἡ Βιόλα καὶ τρέχει πίσω του.

ο νινο αφηνει την τυχη να πεταξει

— Ἄου, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Μὴν κάνεις σφιχτὸ τὸ δέσιμο.

— Αὐτὸ γίνεται γιατὶ ἐσὺ πάντα ὀνειρεύεσαι, λέει ἡ Βιόλα γελῶντας καὶ δένει ἕνα ὕφασμα στὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ Νῖνο.

— Πώ, πώ, ἕνα ὡραῖο περιστερόσπιτο! Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πιάνει τὸ χοντρὸ σανίδι. Τοποθετεῖ τὸ περιστέρι μὲ τὰ γαλάζια μάτια στὴ φωληά. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σκύβει. Τὸ περιστέρι τσιμπᾶ μὲ τὸ ράμφος του τὸ ὕφασμα.

— Ἐσύ, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ μεγάλο μου δάχτυλο. Γιατὶ ἐγὼ γιὰ σένα ἔχτισα τὴ φωληά.

— Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὀνειρεύεται γιὰ τύχη καὶ χτυπᾶ τὸ μεγάλο του δάχτυλο, λέει ἡ Βιόλα τραγουδιστά.

— Αὐτὸ εἶναι ψέμμα, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο θυμωμένος. Τὸ μεγάλο μου δάχτυλο τὄχω ὁλόκληρο.

— Ἀλλὰ εἶναι πλακουτσὸ σὰν ὀμελέτα, λέει γελῶντας ἡ Βιόλα καὶ ἀνεβαίνει στὸ βουνό. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τρέχει πίσω της. Ξαφνικὰ σταματᾶ. Βγάζει μερικὰ

βρώμικα χόρτα. Ἡ Βιόλα πλησιάζει περίεργα.

— Πρέπει νὰ βγάλουμε καθαρὰ χόρτα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Πῶς ἀλλιῶς θὰ γίνει ἡ φωληὰ τοῦ περιστεριοῦ μου;

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα μαζεύουν μικρὰ βουνίσια χόρτα. Ἀλλὰ τὸ ἄσπρο περιστέρι δὲν θέλει νὰ κάνει φωληά. Ὁ Νῖνο καὶ ἡ Βιόλα στέκονται μπροστὰ στὴ φωληά.

— Ἴσως εἶναι ἀρσενικὸ περιστέρι, λέει ἡ Βιόλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτάζει ἔκπληκτος.

— Ὄχι, ὄχι. Ἕνα περιστέρι χρειάζεται φωληά. Μπορεῖ αὔριο ἢ ἴσως μεθαύριο.

Ὁ παπποῦς φωνάζει. Ὁ Νῖνο καὶ ἡ Βιόλα πηγαίνουν στὴν αὐλή. Ὁ παπποῦς κόβει ξερὰ ξύλα κι αὐτοὶ τὰ στοιβάζουν.

— Θέλω νὰ δῶ τὸ περιστέρι μου, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τρέχει πρὸς τὸ περιστερόσπιτο. Στέκεται καρφωμένος στὴν πόρτα. Στὴ στέγη κάθεται ὁ γάτος τῆς Ντόνα Μπάρμπαρα.

— Ἐσὺ κλέφτη, ἐσὺ κλέφτη τῶν περιστεριῶν. Λέει θυμωμένος καὶ χτυπᾶ μὲ τὴ γροθιά του τὸ γάτο. Ὁ μαῦρος γάτος μουγκρίζει καὶ μὲ τὰ νύχια του πετυχαίνει μιὰ βαθειὰ γρατζουνιὰ στὸ χέρι τοῦ Νῖνο. Μετὰ πηδᾶ πάνω ἀπὸ τὸν αὐλότοιχο καὶ τρέχει στὸ δρόμο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σκύβει. Τὸ ἄσπρο περιστέρι πετᾶ φοβισμένο ἐδῶ κι ἐκεῖ.

— Σὲ προστατεύω περιστέρι μου! Λέει ὁ Νῖνο καὶ δείχνει στὸ ἄσπρο περιστέρι τὸ ματωμένο γρατζούνισμα στὸ χέρι του. Φέρνει ἕνα χοντρὸ κλαδὶ καὶ τὸ τοποθετεῖ δίπλα στὸ περιστερόσπιτο λέγοντας: Γιὰ νὰ ἐμποδίζει τοὺς μαύρους περιστεροκλέφτες.

Ἡ Βιόλα κι ὁ παπποῦς ἔρχονται πρὸς τὸν Νῖνο. Εἶναι ὥρα γιὰ βραδινὸ φαγητό. Ὁ παπποῦς κόβει στὰ τρία μιὰ χοντρὴ φέτα ψωμιοῦ. Κάθονται στὸν καναπὲ μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Παπποῦ, λέει ἡ Βιόλα. Μεθαύριο ἔχω ὀνομαστικὴ γιορτή. Δὲ θὰ τὸ ξέχασες.

Ὁ παπποῦς κουνᾶ τὸ κεφάλι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γελᾶ.

— Τότε θὰ ὑπάρχει πολὺ κουτσομπολιὸ καὶ ὅλο τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο θὰ εἶναι καλεσμένο!

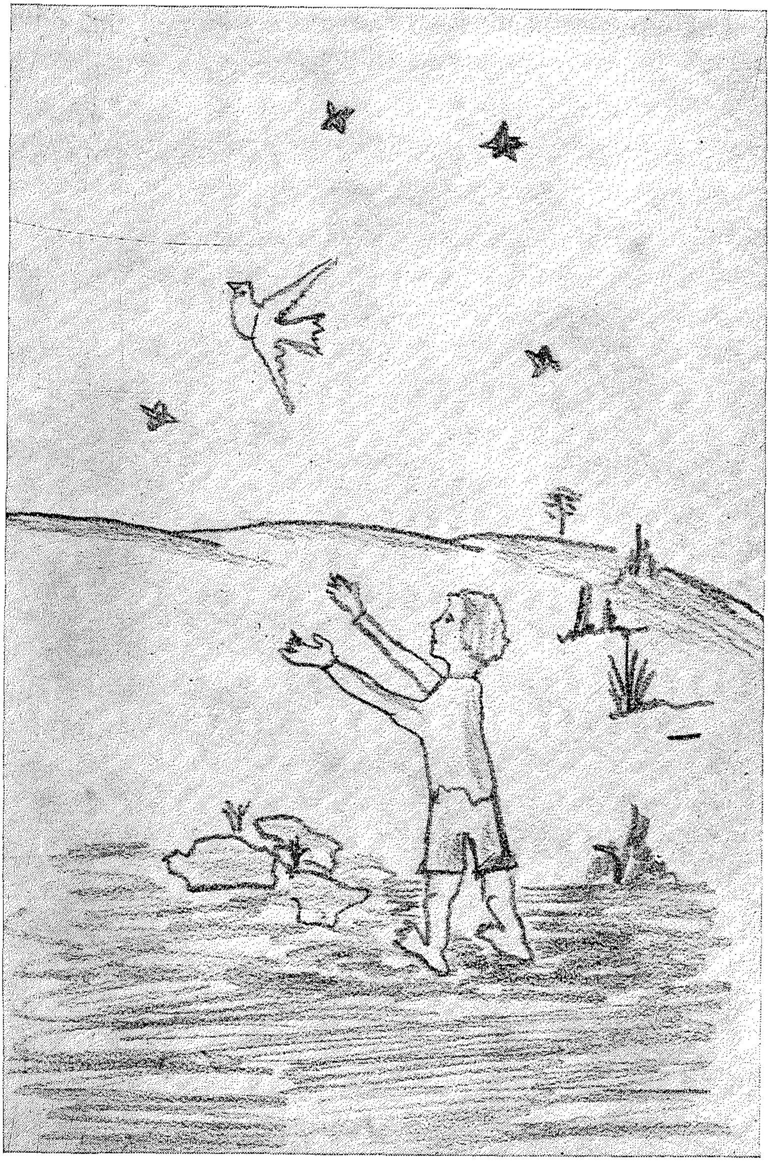
— Εὔχομαι στὸν ἑαυτό μου ἕνα ψητό, λέει ξαφνικὰ ἡ Βιόλα. Ὁ παπποῦς βλέπει τὴ Βιόλα θυμωμένα καὶ κουνᾶ τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ ἡ Βιόλα σηκώνεται καὶ βάζει τὸ χέρι της στοὺς ὤμους τοῦ Νῖνο.

— Νῖνο θὰ μοῦ δωρίσεις ἕνα περιστέρι ψητό; Ρωτᾶ εἰρωνικὰ ἡ Βιόλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σπρώχνει τὴ Βιόλα.

— Φῦγε, τὸ περιστέρι μου θέλει νὰ χτίσει μιὰ φωληά.

— Μὰ ἔχω ὀνομαστικὴ γιορτή, φωνάζει ἡ Βιόλα θυμωμένη. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θέλω κάτι. Εὔχομαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἕνα ψητὸ περιστέρι. Φωνάζει καὶ χτυπᾶ τὸ πάτωμα μὲ τὸ πόδι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στέκεται στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Ὁ παπποῦς πῆγε μέσα στὸ σπίτι. Ἡ Βιόλα κάθεται στὸν καναπέ. Σκέψου ἕνα ψητὸ περιστέρι, μουρμουρίζει. Μέσα στὴ νόστιμη σάλτσα μπορεῖ κανεὶς νὰ βουτήσει τὸ ψωμί.

Τί νὰ πεῖ σ' αὐτὸ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο; Ἀγαπᾶ τὴ Βιόλα. Καὶ ἡ Βιόλα ἔχει μεθαύριο ὀνομαστικὴ γιορτὴ καὶ θέλει ἕνα ψητὸ περιστέρι. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἔχει ἕνα ἄσπρο περιστέρι στὸ σταῦλο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φαίνεται πολὺ λυπημένος. Ἀνεβαίνει στὸ βουνὸ καὶ κάθεται

πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Νυχτώνει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γυρίζει στὸ σπίτι. Ξαπλώνει καὶ θέλει νὰ κοιμηθεῖ. Ἔρχεται ἡ Βιόλα. Σπρώχνει τὸ χέρι της πρὸς τὸ χέρι τοῦ Νῖνο.

— Θέλω τόσο πολὺ ἕνα ψητὸ περιστέρι, μουρμουρίζει καὶ ἀποκοιμιέται. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ κοιμηθεῖ. Κλαίει.

Τὸ φεγγάρι στέκεται ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ Μόντε Μπάρι. Καὶ φωτίζει ὁλόκληρο τὸ Μπαρμπαρῖνο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σηκώνεται ἥσυχα καὶ πηγαίνει στὴν αὐλή. Τραβᾶ τὸ μάνταλο τοῦ περιστερόσπιτου. Μπαίνει μετὰ μέσα καὶ παίρνει στὰ χέρια του τὸ περιστέρι. Σηκώνει τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὰ ἀνοίγει σιγά - σιγά. Τὸ περιστέρι τινάζει τὰ φτερά του. Μὲ τὸ ράμφος του ταχτοποιεῖ τὰ πούπουλά του. Καὶ μετὰ πετᾶ ψηλὰ στὸν ἀέρα, γυρίζει πίσω καὶ κάνει κύκλους γύρω ἀπὸ τὸ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στέκεται στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ βλέπει τὸ ἄσπρο περιστέρι. Κλαίει ἀκόμη. Τὸ περιστέρι ὅμως πετᾶ ὅλο καὶ ψηλότερα μέχρι ποὺ γίνεται μιὰ σκιὰ στὴν κίτρινη φέτα τοῦ φεγγαριοῦ.

— Τυχερό μου περιστέρι, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ γυρίζει πίσω στὸ σπίτι.

Ο ΝΙΝΟ ΠΟΥΤΣΕΤΙΝΟ ΚΑΙ Η ΚΑΤΣΙΚΑ ΚΟΚΟΛΑ

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται πάνω στὸ μεγάλο σταχτὶ βράχο καὶ περιμένει. Εἶναι λυπημένος. Κοιτάζει πρὸς τὰ κάτω στὶς στέγες τοῦ Μπαρμπαρῖνο. Ἡ Βιόλα προχωρᾶ ἴσια στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ.

— Νῖνο Πουτσετῖνο. Φωνάζει.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται πολὺ ἥσυχος. Κάθεται συχνὰ πάνω στὸ σταχτὶ βράχο καὶ περιμένει. Περιμένει τὸ ἄσπρο περιστέρι. Μαῦρα κοράκια πετοῦν πάνω ἀπὸ τὸ σταχτὶ βράχο καὶ πάνω ψηλὰ στὰ σύννεφα, ἀλλὰ ἄσπρο περιστέρι δὲν φαίνεται πουθενά. Τὸ ἀγόρι εἶναι λυπημένο.

Ξαφνικὰ φυσᾶ ὁ ἀέρας. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτᾶ κάτω πρὸς τὴν κοιλάδα. Ἕνα μεγάλο φορτηγὸ ἐμφανίζεται στὸ δρόμο. Ὁ Νῖνο δὲν εἶναι πιὰ λυπημένος. Τώρα εἶναι περίεργος. Σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ βράχο. Τὸ γαλάζιο φορτηγὸ ἔρχεται πιὸ κοντά.

— Στὸ διάβολο, ἴσως πηγαίνει πρὸς τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι, φωνάζει καὶ γίνεται πιὸ περίεργος. Ἀλλὰ τὸ φορτηγὸ πηγαίνει προσεχτικὰ πάνω ἀπὸ τὴν χαλασμένη πετρογέφυρα πρὸς τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο. Σταματᾶ στὸ σπίτι τοῦ γέρου Τσεζάρε. Δυὸ ἄνδρες κατεβαίνουν καὶ μπαίνουν στὸ σπίτι. Ὁ Νῖνο γίνεται ὅλο καὶ πιὸ περίεργος. Πηδᾶ ἀπὸ τὸν σταχτὶ βράχο καὶ τρέχει πάνω στὶς πέτρες πρὸς τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο. Κοντὰ στὸ γαλάζιο αὐτο-

κίνητο βρίσκεται καὶ ἡ Βιόλα. Βλέπει στὸν καθρέφτη του καὶ κάνει γκριμάτσες. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τὴν τραβᾶ ἀπὸ τὶς πλεξοῦδες.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοί; Ρωτᾶ.

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾶ ἡ Βιόλα κοιτάζοντας περίεργα τὸ φορτηγό. Ὁ Νῖνο χτυπᾶ μὲ τὰ πόδια του τὰ χοντρὰ λάστιχα. Στέκεται στὸ φτερὸ καὶ πιάνει τὸ τιμόνι.

— Στὸ διάβολο, ὅταν θὰ μεγαλώσω θὰ ὁδηγῶ κι ἐγὼ ἕνα φορτηγό, φωνάζει πρὸς τὴ Βιόλα. Ἡ Βιόλα κρυφογελᾶ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀνοίγει τὴν πόρτα, ἀνεβαίνει καὶ κάθεται στὸ τιμόνι.

— Μπρούμ, μπρούμ, μπρούμ. Προσοχή, προσέξτε. Τώρα ἔρχεται ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὁ καλύτερος ὁδηγὸς φορτηγοῦ τῆς Ἰταλίας!!

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στρίβει τὸ τιμόνι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ λέγοντας:

— Ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο, στὸ διάβολο, ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἡ Βιόλα κάθεται δίπλα στὸ Νῖνο.

— Θέλω νὰ ὁδηγήσω κι ἐγώ, λέει.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα μαλώνουν.

— Στὸ διάβολο, ἡ ὁδήγηση φορτηγοῦ εἶναι μόνο γιὰ τοὺς ἄνδρες, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ πατᾶ ἕνα μαῦρο κουμπὶ στὸ τιμόνι. «Τούουουτ», φωνάζει ἡ κόρνα.

Ὁ Νῖνο καὶ ἡ Βιόλα τρομοκρατοῦνται. Οἱ δυὸ ἄνδρες βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τρέχοντας. Βρίζουν καὶ πετοῦν ἔξω τὸν Νῖνο καὶ τὴ Βιόλα. Καὶ ὁ γέρο Τσεζάρε στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα. Φορᾶ τὸ κυριακάτικο κουστούμι του.

— Τί θέλουν οἱ ἄνδρες ἀπὸ σένα, ρωτᾶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο περίεργος. Ὁ γέρο Τσεζάρε κάθεται σ' ἕνα κανα-

πὲ μπροστὰ στὸ σπίτι.

— Νῖνο, θὰ ταξιδέψω στὴν πόλη, στὸ γιό μου 'Αντόνιο, λέει ἀργὰ ὁ γέρο Τσεζάρε.

— Στὸ διάβολο, στὴ μεγάλη πόλη. Θὰ μοῦ φέρεις κάτι;

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτάζει τὸν γέρο Τσεζάρε. Ὁ Τσεζάρε κουνᾶ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, θὰ μείνω στὴν πόλη γιὰ πάντα.

Ὁ Νῖνο μένει ἔκπληκτος.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις. Γιατὶ ἔτσι θὰ μείνει ἄλλο ἕνα σπίτι ἄδειο στὸ Μπαρμπαρῖνο.

— Πατέρα, πρέπει νὰ βιαστοῦμε, φωνάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ὁ Τσεζάρε βάζει τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ Νῖνο.

— Ἔλα Νῖνο, τώρα πρέπει νὰ φύγω. Ὁ γέρος πηγαίνει μὲ τὸν Νῖνο καὶ τὴ Βιόλα στὴν αὐλή. Κοιτᾶ τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι. Ξαφνικὰ ψιθυρίζει:

— Κλαῖς παπποῦ Τσεζάρε;

— Εἶναι μόνο γιατὶ ἐμεῖς γνωριζόμαστε μιὰ ὁλόκληρη ζωή, τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι κι ἐγώ, λέει ὁ γέρος Τσεζάρε καὶ σκουπίζει τὰ μάτια του.

Ὕστερα πηγαίνουν στὴ γρηὰ Ντόνα Μπάρμπαρα.

— Στὸ διάβολο, τώρα κλαίει καὶ ἡ Ντόνα Μπάρμπαρα, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο στὴν ἀδελφή του. Καὶ ὅταν πηγαίνουν μὲ τὸν γέρο Τσεζάρε στὸν παπποῦ, δακρύζουν καὶ τὰ μάτια τοῦ παπποῦ.

— Τί μέρα εἶναι τέλος πάντων ἡ σημερινή! Ὅλο τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο κλαίει, λέει ἡ Βιόλα καὶ σκουπίζει τὰ μάτια της.

Τὸ φορτηγὸ κορνάρει.

— Πατέρα, φωνάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, εἶναι

καιρός. Ὁ γέρο Τσεζάρε τρέχει στὸ σταῦλο. Φέρνει ἔξω τὴν ἄσπρη κατσίκα Κόκολα.

— Μὰ πατέρα, δὲν χρειαζόμαστε κατσίκι στὴν πόλη, λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς γιούς. Πρέπει νὰ τὸ πουλήσεις.

— Αὐτὸ ὅμως εἶναι δικό μου, λέει λυπημένος ὁ γέρο Τσεζάρε. Ἔχει ἕνα μαλλὶ σὰν μετάξι.

— Ἀλλὰ πατέρα στὴν πόλη δὲν ὑπάρχει χορτάρι οὔτε σταῦλος. Πούλησέ το.

Ὁ γέρο Τσεζάρε κουνάει τὸ κεφάλι. Εἶναι πολὺ ἥσυχος. Ἀφήνει τὸ λουρὶ τοῦ κατσικιοῦ στὸν Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Νὰ ἀγόρι μου! Κι ἀνεβαίνει πάνω στὸ φορτηγό, χωρὶς νὰ βλέπει πιὰ κανέναν. Οὔτε τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι. Ἡ μηχανὴ δουλεύει δυνατά. Τὸ γαλάζιο φορτηγὸ κατεβαίνει τὸν πέτρινο δρόμο. Μόνο ἕνα σύννεφο σκόνης μένει πίσω στὸ Μπαρμπαρῖνο. Καὶ στὴ μέση τῆς σκόνης στέκουν ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, ἡ Βιόλα καὶ ἡ κατσίκα ἡ Κόκολα. Ἡ κατσίκα βελάζει σιγανά. Ξαφνικὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀρχίζει νὰ χοροπηδᾶ.

— Σήμερα εἶναι ἡ μέρα τῆς τύχης μου. Ἔχω ἕνα κατσίκι, φωνάζει. Ἔχω ἕνα κατσίκι.

Ἡ Βιόλα χαϊδεύει ἁπαλὰ τὸ ἄσπρο τρίχωμα τῆς κατσίκας. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σπρώχνει τὴ Βιόλα.

— Στὸ διάβολο, ἄστο. Ἡ Κόκολα πρέπει νὰ συνηθίσει μόνο ἐμένα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο βάζει τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ τοῦ κατσικιοῦ καὶ κοιτάζει στὰ κίτρινα μάτια του.

— Κατσίκα μου, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὅλο ἀγάπη. Κατσίκα μου Κόκολα...

Ο ΝΙΝΟ ΠΟΥΤΣΕΤΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΙΣΙΟ ΤΥΡΙ

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται στὸ κατώφλι τοῦ σταύλου. Ἡ κατσίκα βελάζει.

— Στὸ διάβολο, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Κάτσε ἥσυχα Κόκολα. Πρέπει νὰ σὲ χτενίζουν κάθε μέρα;

Ἡ Βιόλα ἔρχεται καὶ ρίχνει στὴν κατσίκα ἕνα ξεροκόμματο.

— Ἄστο, φωνάζει νευριασμένος ὁ Νῖνο. Τὸ κατσίκι εἶναι δικό μου.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τραβᾶ τὴν κατσίκα Κόκολα μέσα στὸ σταῦλο καὶ τὴ δένει σφιχτά. Ὁ ἥλιος λάμπει ζεστὰ μέσα στὸ σταῦλο. Τὸ χορτάρι εὐωδιάζει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται καὶ συλλογίζεται.

— Κόκολα, εἶσαι τὸ τυχερό μου κατσίκι. Θὰ κάνω ἀπὸ τὸ γάλα σου κατσικίσιο τυρί, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καθὼς ἡ κατσίκα τοῦ γλείφει τὰ μαλλιά.

— Στὸ διάβολο, δὲν μὲ καταλαβαίνεις. Θὰ βάζω τὸ κατσικίσιο τυρὶ στὸ μεγάλο καλάθι ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸ ψωμὶ καὶ θὰ τὸ πηγαίνω στὸ Σάντα Νίκολα. Ἡ κατσίκα βελάζει σιγανά. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὀνειρεύεται. «Θὰ στηθῶ στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ Σάντα Νίκολα, δίπλα στὴν παληὰ βρύση καὶ θὰ φωνάζω: ἀγοράστε κατσικίσιο τυρὶ τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο, ἀγοράστε τὸ καλύτερο τυρὶ τοῦ κόσμου! Καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔρχεται καὶ θὰ ἀγοράζει τὸ τυρί. Καὶ θὰ φέρνει πολλὲς λιρέτες, πολλὲς - πολλὲς λιρέ-

τες!!

Τότε τὸ κατσίκι χτυπᾶ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο στὴν πλάτη. Τὸ παιδὶ πέφτει πάνω στὸ χορτάρι.

— Στὸ διάβολο, θὰ τὸ δεῖς. Καὶ μὲ τὶς λιρέτες θ' ἀγοράζουμε...

— Νῖνο, πρέπει νὰ ἀρμέξεις τὴν Κόκολα, φωνάζει ἡ Βιόλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σηκώνεται καὶ φέρνει μιὰ κατσαρόλα. Τὸ ἄσπρο κατσικίσιο γάλα ἀφρίζει. Ἡ Βιόλα στέκεται δίπλα στὸ Νῖνο καὶ προσέχει.

— Τόσο πολὺ γάλα... ἀπορεῖ ἡ Βιόλα καὶ χαϊδεύει τὸ κεφάλι τῆς κατσίκας. Ὁ Νῖνο φέρνει τὴν κατσαρόλα μὲ τὸ γάλα στὴν ἀποθήκη καὶ τὴν σκεπάζει καλά.

— Σὲ μιὰ βδομάδα θὰ πουλήσω κατσικίσιο τυρὶ στὸ Σάντα Νίκολα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἀνεβαίνει στὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα. Ἡ κατσίκα τρώει τὸ τραχὺ βουνίσιο χορτάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται πάνω στὸ σταχτὶ βράχο καὶ κοιτάζει πρὸς τὰ σύννεφα. Εἶναι ὥρα γιὰ μεσημεριανὸ φαγητό. Ἡ Βιόλα φωνάζει. Ὁ Νῖνο γυρίζει πίσω στὸ χωριὸ μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα.

Στὸ τραπέζι, στὸ σπίτι, ὑπάρχουν τρεῖς κοῦπες. Δίπλα σὲ κάθε κοῦπα ὑπάρχει ἕνα κομμάτι ψωμί. Ὁ παπποῦς ρίχνει σοῦπα στὶς κοῦπες. Ἡ σοῦπα εἶναι ἄσπρη ὅπως τὸ τρίχωμα τῆς Κόκολα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀναπηδᾶ.

— Στὸ διάβολο, εἶναι σοῦπα μὲ γάλα.

Παίρνει ἕνα κουτάλι καὶ δοκιμάζει. Εἶναι σοῦπα μὲ γάλα. Τὸ παιδὶ τρέχει στὴν ἀποθήκη. Ἡ κατσαρόλα λείπει. Μένει ἀκίνητος στὸν καναπὲ μπροστὰ στὸ σπίτι ὅπου ὑπάρχει καὶ ἡ κατσαρόλα.

— Τὸ κατσικίσιο μου γάλα, λέει θυμωμένος ὁ Νῖνο

Πουτσετίνο. Ξαναγυρνᾶ στὸ σπίτι. Ὁ παπποῦς καὶ ἡ Βιόλα ἔχουν ἀδειάσει πιὰ τὶς κοῦπες τους.

Ὁ Νῖνο παίρνει τὴν κοῦπα του στὰ δυὸ χέρια καὶ ρουφᾶ ὅλη τὴ σοῦπα. Τὸ μουστάκι του ἔγινε ἄσπρο. Ἡ Βιόλα γελᾶ. Ἀλλὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι θυμωμένος.

— Αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω, λέει. Ἀλλὰ ἀπὸ αὔριο θὰ κάνω κατσικίσιο τυρί. Ἡ Βιόλα κι ὁ παπποῦς κοιτάζονται καὶ κάνουν νόημα μὲ τὰ μάτια. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο βγαίνει θυμωμένος ἀπ' τὸ σπίτι.

Βραδυάζει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ξανάρχεται μὲ τὴν κατσαρόλα γεμάτη ἄσπρο κατσικίσιο γάλα. Σταματᾶ μπροστὰ στὴν ἀποθήκη.

— Ὄχι. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνει, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Θὰ ξαναβροῦν τὸ γάλα καὶ μετὰ δὲν θὰ κάνω κατσικίσιο τυρί.

Τότε τρέχει στὸ ἄδειο σπίτι τοῦ γέρο Τσεζάρε καὶ τοποθετεῖ τὴν κατσαρόλα στὸ ψυγεῖο. Ἡ Βιόλα γονατίζει πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ βλέπει τὸν Νῖνο. Κρυφογελάει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ταΐζει τὴν κατσίκα καὶ ἔρχεται ἀργὰ γιὰ τὸ βραδινὸ φαγητό.

— Παπποῦ, τὴν ἐρχόμενη βδομάδα θὰ ἔχουμε κατσικίσιο τυρί, λέει περήφανα. Καὶ μὲ τὶς λιρέτες θὰ πάρουμε καπνὸ γιὰ τὴν πίπα σου.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτάζει τὰ τρία μεγάλα φλυτζάνια ποὺ βρίσκονται πάνω στὸ τραπέζι. Μέσα στὰ φλυτζάνια ὑπάρχει γάλα ἄσπρο κατσικίσιο γάλα. Ἡ Βιόλα κάθεται δίπλα στὴν πόρτα καὶ πίνει ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα. Ὁ Νῖνο μένει καὶ πάλι ἔκπληκτος. Χτυπᾶ μὲ τὴ γροθιά του πάνω στὸ τραπέζι.

— Στὸ διάβολο, πῶς θὰ κάνω λοιπὸν κατσικίσιο τυρί;

Οἱ δυὸ δὲ βγάζουν λέξη. Πίνουν τὸ γάλα ἀπὸ τὰ φλυτζάνια. Ὁ παπποῦς σκουπίζει τὸ στόμα του μὲ τὴν παλάμη του. Ἡ Βιόλα παίρνει τὸ φλυτζάνι τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὁ Νῖνο τῆς τὸ παίρνει θυμωμένος καὶ τὸ πίνει γρήγορα. Μετὰ παίρνει λυπημένος τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν ξεπλένει. «Πρέπει νὰ βρῶ κάτι διαφορετικό. Ἀλλιῶς δὲ θὰ κάνω ποτὲ κατσικίσιο τυρί», σκέφτεται ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Πολὺ πρωΐ τὴν ἄλλη μέρα ὅταν ἡ Βιόλα κι ὁ παπποῦς κοιμοῦνται ἀκόμη, πηγαίνει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στὸ σταῦλο καὶ ἀρμέγει τὴν Κόκολα. Κουβαλάει τὴ γεμάτη κατσαρόλα στὴ βρύση τοῦ χωριοῦ. Ἡ βρύση εἶναι ξερή. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τοποθετεῖ τὴν κατσαρόλα σ' ἕνα βαθούλωμα τῆς βρύσης. Ἐκεῖ βρίσκονται ἀκόμη δυὸ μαχαίρια τῆς τσέπης καὶ δυὸ κίτρινες μπίλιες. Τὸ βαθούλωμα αὐτὸ τῆς βρύσης εἶναι τὸ μυστικὸ κρησφύγετο τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Ἔτσι. Τώρα θὰ κάνω κατσικίσιο τυρί, λέει εὐχαριστημένος ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ἐπιστρέφει στὸ σπίτι, παίρνει ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ σκαρφαλώνει μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα στὸ βουνό, στὸ σταχτὶ βράχο. Ἡ κατσίκα Κόκολα μασᾶ τὸ τραχὺ βουνίσιο χορτάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ξαπλώνει πάνω στὸ σταχτὶ βράχο καὶ τραγουδᾶ:

— Ὢ τί ὡραῖα, ὢ τί καλά!!
Εὐωδιαστὸ κατσικίσιο τυρὶ
Ὅλος ὁ κόσμος ἀγοράζει
τὸ κατσικίσιο τυρὶ τοῦ Νῖνο

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τραγουδᾶ συνέχεια.

— Κόκολα, φωνάζει, αὐτὸ εἶναι τὸ ὡραιότερο τρα-

γούδι πού ξέρω.

Ἡ κατσίκα βελάζει.

— Αὐτὸ τὸ τραγούδι πρέπει νὰ τὸ τραγουδοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ξανατραγουδᾶ:

— Ὢ τί ὡραῖα, ὢ τί καλά!!
εὐωδιαστὸ κατσικίσιο τυρὶ
Ὅλος ὁ κόσμος ἀγοράζει...

Τότε ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο βλέπει τὴ Βιόλα νὰ προχωράει στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Ἔρχεται ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γέρο Τσεζάρε. Προσεχτικὰ βγάζει ἡ Βιόλα τὴν κατσαρόλα μὲ τὸ γάλα ἀπὸ τὸ βαθούλωμα τῆς βρύσης. Παίρνει τὴν κατσαρόλα στὰ δυό της χέρια καὶ τὴν φέρνει στὸν παπποῦ στὴν κουζίνα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν τραγουδᾶ πιά. Πηδᾶ ἀπ' τὸν σταχτὶ βράχο καὶ τρέχει θυμωμένος πρὸς τὸ χωριό.

Μόλις ἡ Βιόλα βλέπει τὸν θυμωμένο Νῖνο, κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τοῦ παπποῦ.

— Ποῦ εἶναι τὸ κατσικίσιο μου γάλα; Φωνάζει μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Στὴν κουζίνα, λέει ἡ Βιόλα πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τοῦ παπποῦ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τρέχει στὴν κουζίνα. Ψάχνει παντοῦ. Ἡ κατσαρόλα βρίσκεται πάνω στὴ σόμπα. Σηκώνει τὸ καπάκι τῆς κατσαρόλας. Ἄσπρη σοῦπα μὲ γάλα βράζει. Ὕστερα βγαίνει καὶ κάθεται στὸ κατώφλι νευριασμένος.

— Στὸ διάβολο, πῶς θὰ κάνω λοιπὸν τὸ κατσικίσιο τυρί;

Στὴν κουζίνα ὑπάρχει ἡσυχία. Μόνο ἡ φωτιὰ ἀκού-

γεται. Ὁ παπποῦς καὶ ἡ Βιόλα δὲν εἶναι νὰ τοὺς δεῖ κανείς. Ὁ Νῖνο ἀνεβαίνει πάλι ἀργὰ στὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι στὴν κατσίκα του Κόκολα. Ἡ κατσίκα κάθεται δίπλα στὸ σταχτὶ βράχο καὶ περιμένει τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο. Μὲ τὰ κέρατά της σκαλίζει τὸ σκληρὸ ἔδαφος. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σταματᾶ λέγοντας:

— Πόσο ἔξυπνη εἶσαι Κόκολα! Εἶσαι τὸ πιὸ ἔξυπνο κατσίκι ποὺ γνωρίζω.

Ὁ Νῖνο γονατίζει πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο βράχο καὶ σκαλίζει μὲ ἕνα μεγάλο κλαδὶ τὸ ἔδαφος. Σκαλίζει καὶ ἀνοίγει ἕνα λάκο. Μὲ ἐπιμέλεια γεμίζει τὸ λάκο μὲ πέτρες.

— Ἔτσι Κόκολα, ἐδῶ κανεὶς δὲ θὰ βρεῖ τὸ κατσικίσιο γάλα. Καὶ ἔτσι θὰ κάνουμε τὸ κατσικίσιο τυρί.

Ἡ κατσίκα μασάει ξανὰ τὸ τραχὺ χορτάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ξαπλώνει στὸ σταχτὶ βράχο καὶ τραγουδᾶ:

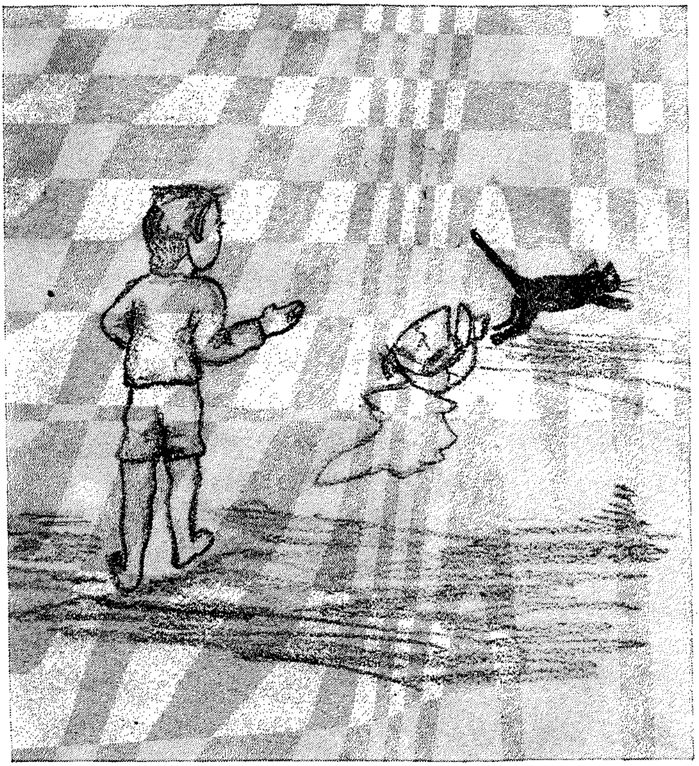
— Ὢ τί ὡραῖα, ὢ τί καλά!!
Εὐωδιαστὸ κατσικίσιο τυρὶ
Ὅλος ὁ κόσμος ἀγοράζει
τὸ κατσικίσιο τυρὶ τοῦ Νῖνο.

Τὸ φεγγάρι ἀνέβηκε κιόλας πάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φτάνει στὸ σταχτὶ βράχο μὲ τὴν κατσαρόλα γεμάτη γάλα. Προσεχτικὰ τοποθετεῖ τὴν κατσαρόλα στὸ λάκο. Τὴ σκεπάζει μὲ ἕνα πιάτο. Ὕστερα κατεβαίνει μὲ προσοχὴ τὸ βουνὸ καὶ ξαπλώνει νὰ κοιμηθεῖ.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο παίρνει μιὰ ἄλλη κατσαρόλα καὶ ἀρμέγει τὸ κατσίκι. Στέκεται ἀμίλητος στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἀπὸ κεῖ περνᾶ ἡ γιαγιὰ Ντόνα Μπάρμπαρα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τὴν ἀκολουθεῖ.

— Γιαγιὰ Μπάρμπαρα θὰ φυλάξεις γιὰ μένα αὐτὴ

τὴν κατσαρόλα; Θὰ κάνω κατσικίσιο τυρί. Ἡ γιαγιὰ Ντόνα Μπάρμπαρα δέχεται. Μεταφέρει τὴν κατσαρόλα μὲ τὸ γάλα στὸ σπίτι της. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὅμως ἀνεβαίνει μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα στὸ βουνὸ ὡς τὸ σταχτὶ βράχο. Ὁ χοντρὸς γάτος τῆς Ντόνα Μπάρμπαρα στέκεται μπροστὰ

στὸ λάκο καὶ πίνει, πίνει. Πίνει τὸ ἄσπρο κατσικίσιο γάλα τοῦ Νῖνο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πετᾶ μιὰ πέτρα στὸ μαῦρο γάτο. Ὁ γάτος πηδᾶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Ἡ πέτρα συναντᾶ τὴν κατσαρόλα. Ἡ κατσαρόλα κομματιάζεται. Τὸ ἄσπρο κατσικίσιο γάλα χύνεται ἀνάμεσα στὶς πέτρες. Ὁ μαῦρος γάτος τρέχει μέσα ἀπὸ τὶς πέτρες. Ὁ Νῖνο Πουτσε-

τῖνο στηρίζεται πάνω στὸ βράχο καὶ κλαίει. Ἡ Κόκολα ἔρχεται καὶ γλείφει τὸν Νῖνο.

— Ἄστα αὐτὰ Κόκολα. Δὲν κλαίω πιά. Στὸ τέλος θὰ κάνουμε κατσικίσιο τυρί. Ὁ Νῖνο σκουπίζει μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του τὸ πρόσωπό του. Τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦν. Ἡ ζέστη εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα κατεβαίνει πρὸς τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο.

Στὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ βρίσκονται τέσσερα ψωμιά. Εἶναι λεπτὰ καὶ ἀλειμένα μὲ βούτυρο. Μόλις ἔρχεται ὁ Νῖνο, ὁ παπποῦς καὶ ἡ Βιόλα καὶ ἡ γρηὰ Ντόνα Μπάρμπαρα κάθονται στὸ τραπέζι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο παίρνει ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ τὸ δαγκώνει.

— Τί εἶναι αὐτό; Ρωτᾶ. Εἶναι πολὺ νόστιμο.

— Αὐτὸ εἶναι κατσικίσιο βούτυρο, λέει ἡ Βιόλα. Ἡ γιαγιὰ Μπάρμπαρα τὸ ἔκανε.

— Μὰ στὸ διάβολο, ἡ γιαγιὰ Μπάρμπαρα δὲν ἔχει κανένα κατσίκι, φωνάζει ὁ Νῖνο ἀπορῶντας.

— Ἔχει ὅμως κατσικίσιο γάλα ποὺ ἐσὺ τῆς ἔδωσες! Ἡ Ντόνα Μπάρμπαρα γελᾶ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηδᾶ πάνω καὶ τρέχει στὸ σταῦλο στὴν κατσίκα Κόκολα. Ἀναστενάζει καὶ βάζει τὰ δυό του χέρια στὸ λαιμὸ τοῦ κατσικιοῦ.

— Στὸ διάβολο, τί χωριὸ εἶναι τέλος πάντων αὐτό; Χρειάζονται καὶ τὴν κάθε μιὰ σταγόνα γάλα. Πῶς λοιπὸν θὰ κάνω κατσικίσιο τυρί;

Ἡ κατσίκα Κόκολα γλείφει μὲ τὴν τραχειὰ γλῶσσα της τὸ πρόσωπο τοῦ Νῖνο.

— Ἄστα Κόκολα, λέει ὁ Νῖνο καὶ σπρώχνει πρὸς τὰ πίσω τὴν κατσίκα. Ἀλλὰ σὲ μᾶς τοὺς δυὸ κάτι θὰ ἔρθει στὸ νοῦ. Καὶ τότε θὰ ἔχουμε κατσικίσιο τυρί.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀρμέγει τὴν Κόκολα καὶ μεταφέρει τὸ γάλα στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ.

ο νινο πουτσετινο και το γραμμα

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πρέπει νὰ καθαρίσει τὸν κοιτώνα. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ καθαρίσει τὸν κοιτώνα ὅταν ἔξω ἄσπρα σύννεφα μαζεύονται γύρω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι καὶ ὁ ἀέρας εἶναι γεμάτος μὲ τὰ τραγούδια τῶν τζιτζικιῶν καὶ τὸ βούϊσμα τῶν ἄγριων μελισσῶν.

— Βιόλα, φωνάζει ὁ Νῖνο, ἡ Κόκολα πρέπει νὰ πάει στὸ βουνό.

— Ὄχι, λέει ἡ Βιόλα. Πρέπει πρῶτα νὰ καθαρίσεις τὸν κοιτώνα καὶ τὴν κουζίνα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀναστενάζει καὶ καθαρίζει λίγο ἐδῶ κι ἐκεῖ.

— Βιόλα, ξαναφωνάζει ὁ Νῖνο, πρέπει τώρα νὰ φέρω νερὸ ἀπὸ τὴν πηγή. Ἡ Βιόλα στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Ἂν καθάρισες τὴν κουζίνα καὶ τὸν κοιτώνα τότε μπορεῖς νὰ φέρεις.

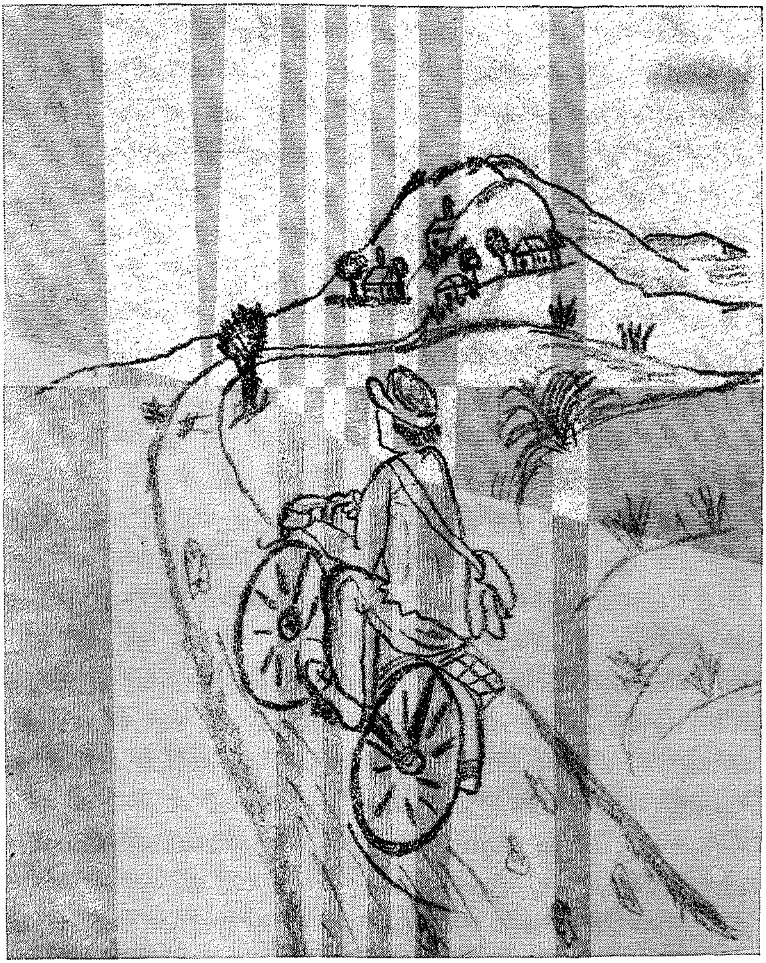
— Στὸ διάβολο, μουρμουρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ξανακαθαρίζει λίγο ἐδῶ κι ἐκεῖ. Πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ κοιτάζει μὲ λαχτάρα πάνω πρὸς τὰ ἄσπρα σύννεφα ποὺ μαζεύονται γύρω ἀπὸ τὸ Μόντε Μπάρι.

— Βιόλα, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ πετάει ἀπὸ χαρὰ πηδῶντας ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι στὸ ἄλλο. Ὁ Πιτούτσιο ὁ ταχυδρόμος ἔρχεται!

— Λὲς ψέμματα Νῖνο, λέει ἡ Βιόλα. Τρέχει πρὸς τὸ

παράθυρο καὶ λυγίζει πολὺ πρὸς τὰ ἔξω.

Κάτω στὸ δρόμο γιὰ τὸ Μπαρμπαρῖνο διακρίνεται ἕνα μικρὸ σημάδι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα σπρώχνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ σημάδι πλησιάζει ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα περιμένουν ὥσπου τὸ σημάδι περνάει τὴν πέτρινη γέφυρα.

— Εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ Πιτούτσιο, ψιθυρίζει ἡ Βιόλα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ρίχνει τὴ σκοῦπα στὴ μέση τοῦ κοιτώνα καὶ τρέχει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ Βιόλα τρέχει πίσω του. Τρέχουν καὶ οἱ δυὸ τόσο πολὺ ποὺ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ἀναπνεύσουν. Ὁ ταχυδρόμος πλησιάζει ὅλο καὶ περισσότερο. Χαιρετᾶ τὰ παιδιά.

— Ὁ Πιτούτσιο ἔχει ἕνα γράμμα, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ μητέρα, φωνάζει ἡ Βιόλα. Τὰ μάτια της ἀστράφτουν καὶ πηγαίνει πρὸς τὸν ταχυδρόμο. Ὁ ταχυδρόμος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ποδήλατο.

— Σήμερα κάνει πολὺ ζέστη, λέει καὶ βγάζει τὸ καπέλο του.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ γράμμα μας σινιόρε Πιτούτσιο, ρωτᾶ ἀνυπόμονα ἡ Βιόλα. Ὁ ταχυδρόμος ψάχνει στὴν τσάντα του. Δίνει στὴ Βιόλα ἕνα ἄσπρο γράμμα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σπρώχνει τὸ ποδήλατο ὡς τὸν καναπὲ μπροστὰ στὸ σπίτι. Ὁ ταχυδρόμος κάθεται στὸν καναπέ. Ἔρχεται καὶ ὁ παπποῦς μ' ἕνα φλυτζάνι κατσικίσιο γάλα. Καὶ ἡ γρηὰ Μπάρμπαρα εἶδε τὸν ταχυδρόμο. Κάθεται δίπλα στὴν Βιόλα.

Ὁ παπποῦς ἀνοίγει τὸ γράμμα. Δίνει στὴ Βιόλα μιὰ φωτογραφία. Τὰ μάτια τῆς Βιόλα ξαναστράφτουν. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γίνεται σοβαρός. Φυσᾶ πρὸς τὰ μέσα μὲ τὴ μύτη του γιὰ νὰ μὴν κλάψει. Πάνω στὰ μάγουλα τῆς Βιόλας κυλοῦν δάκρυα. Βάζει τὴν φωτογραφία μπροστὰ στὸ πρόσωπό της.

— Ἄστην, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, θὰ βραχεῖ ἡ μητέρα.

Παίρνει τὴ φωτογραφία ἀπ' τὰ χέρια τῆς Βιόλα καὶ τὴν σκουπίζει προσεχτικὰ μὲ τὸ πουκάμισό του. Ὁ ταχυ-

δρόμος διαβάζει τὸ γράμμα. Ἡ μητέρα γράφει ἀπ' τὴν μεγάλη πόλη Τουρῖνο. Βρίσκεται μακριά, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπαρμπαρῖνο. Γιαυτὸ καὶ ἡ μητέρα ἔχει μεγάλη λαχτάρα καὶ καημὸ γιὰ τὸν Νῖνο καὶ τὴν Βιόλα καὶ γιὰ τὸν παππού, λαχτάρα ποὺ σχεδὸν τὴν ἔρριξε ἄρρωστη.

— Θὰ τὴν ἐπισκεφτοῦμε σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο Τουρῖνο ἂν ἔχει τόσο μεγάλο καημό, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὁ παπποῦς κουνᾶ τὸ κεφάλι. Παίρνει τὸ χαρτονόμισμα ἀπὸ τὸν φάκελο, πηγαίνει στὴν κουζίνα καὶ φέρνει ἕνα τενεκεδένιο κουτί. Ἡ Βιόλα, ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, ἡ γρηὰ Μπάρμπαρα καὶ ὁ ταχυδρόμος βλέπουν περίεργα μέσα στὸ τενεκεδένιο κουτί. Μέσα στὸ κουτὶ ὑπάρχουν μερικὲς λιρέτες. Ὁ παπποῦς βάζει τὸ χαρτονόμισμα πάνω στὶς λιρέτες.

— Φτάνουν αὐτὰ γιὰ ἕνα ταξίδι στὸ Τουρῖνο; Ρωτᾶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὁ παπποῦς κουνᾶ τὸ κεφάλι. Ἡ Βιόλα πιάνει τὸ χέρι τοῦ παπποῦ καὶ τὸ φέρνει στὸ πρόσωπό της.

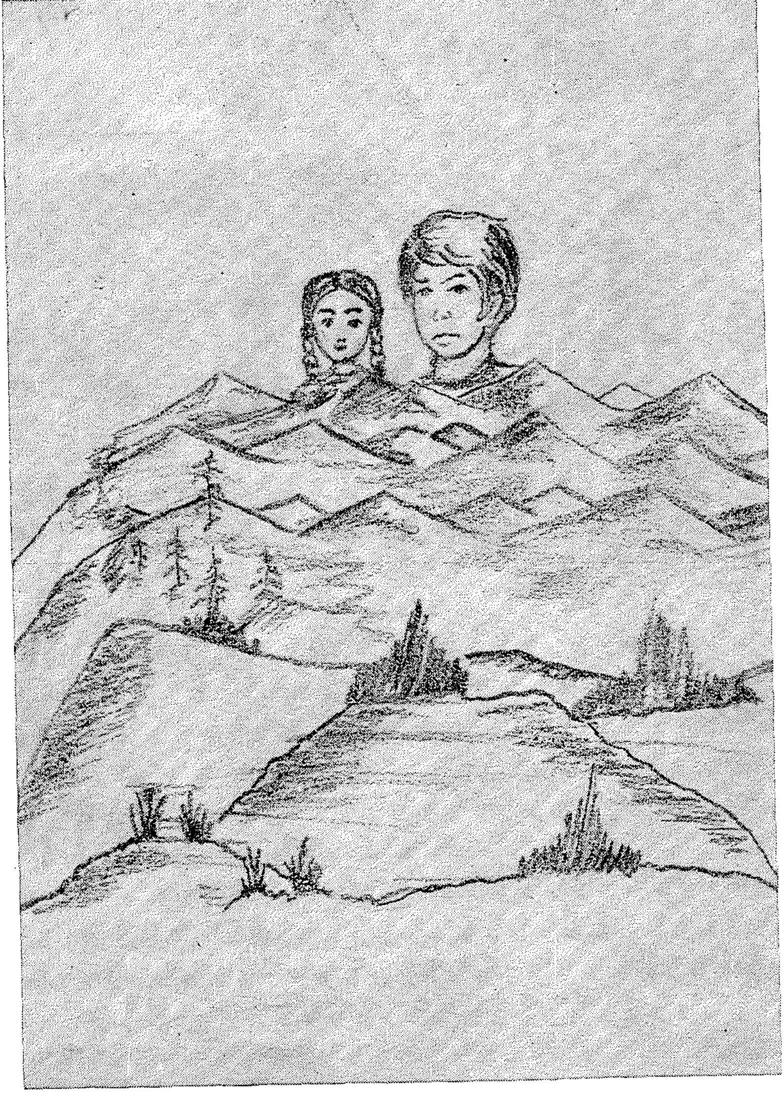
— Παπποῦ, πότε θἄρθει σὲ μᾶς ἡ μητέρα;

— Ὤ, κουτὸ κλωσσόπουλο!! λέει ἡ γρηὰ Μπάρμπαρα. Ἡ μητέρα σας κερδίζει λεφτὰ στὸ Τουρῖνο, λεφτὰ γιὰ τὸ ψωμί, γιὰ τὰ παντελόνια, γιὰ ὅλα.

— Ἀλλὰ πολὺ λίγα, πολὺ λίγα. Μουρμουρίζει ὁ παπποῦς καὶ μεταφέρει τὸ κουτὶ πίσω στὴν κουζίνα.

Ὁ ταχυδρόμος φεύγει τώρα γιὰ τὸ Σάντα Νίκολα. Ἡ γρηὰ Μπάρμπαρα πηγαίνει στὰ κοτόπουλά της. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα παίρνουν τὴ φωτογραφία καὶ τὸ γράμμα καὶ ἀνεβαίνουν μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα στὸ Μόντε Μπάρι.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, λέει ἡ Βιόλα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ περπατήσει ὡς τὸ Τουρῖνο;

— Ὄχι, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κουνῶντας τὸ κεφάλι. Δένει τὴν Κόκολα σ' ἕνα θάμνο. Ἡ Βιόλα κάθεται ἀνάμεσα στὰ κίτρινα χορταράκια καὶ κοιτάζει πολλὲς φορὲς τὴ φωτογραφία.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, δὲ θέλεις νὰ τὸ προσπαθήσουμε;

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο παίρνει ἕνα σοβαρὸ ὕφος.

— Θὰ πρέπει νὰ περπατᾶμε βδομάδες καὶ βδομάδες γιὰ νὰ φτάσουμε σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο Τουρῖνο.

— Τουλάχιστο μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε ἀπὸ τὸ Μόντε Μπάρι; σιγοψιθυρίζει ἡ Βιόλα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα ἀνεβαίνουν ὅλο καὶ ψηλότερα στὸ Μόντε Μπάρι. Ἡ κατσίκα Κόκολα βελάζει φοβισμένη πίσω τους. Ἡ Βιόλα εἶναι κουρασμένη. Κάθεται καὶ τρίβει τὰ πόδια της. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτάζει ὁλόγυρα. Στὸ βάθος διακρίνονται σὰν μικρὲς κορδέλλες οἱ δρόμοι καὶ τὰ σπίτια τοῦ Μπαρμπαρῖνο. Καὶ ὁλόγυρα βουνά, βουνά, βουνά.

— Βιόλα, πιστεύω πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἔχει περικυκλωθεῖ ἀπὸ βουνά, ἀπὸ ἄχρηστα βουνά, φωνάζει ὁ Νῖνο μὲ ἀπορία. Ἡ Βιόλα σηκώνεται.

— Μπορεῖς νὰ δεῖς τὴ μεγάλη πόλη; Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κουνᾶ τὸ κεφάλι. Σκαρφαλώνει σ' ἕνα μικρὸ βράχο καὶ κοιτᾶ πρὸς τὸ βάθος. Ἀλλὰ δὲν βλέπει καμμιὰ μεγάλη πόλη. Ὕστερα κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βράχο. Ἁπλώνει τὸ χέρι του στὴ Βιόλα καὶ οἱ δυὸ μαζὶ κατεβαίνουν τὸ Μόντε Μπάρι ὡς τὴν κατσίκα Κόκολα.

— Στὸ διάβολο, αὐτὸ τὸ καταραμένο Τουρῖνο, βρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ἡ Βιόλα ξανακλαίει. Ἄστα αὐτά, λέει σοβαρὰ ὁ Νῖνο. Αὔριο θὰ μοῦ ἔρθει ὁπωσδήποτε κάτι στὸ μυαλὸ καὶ μετὰ θὰ ταξιδέψουμε στὸ καταραμένο Του-

ρῖνο.

Ἡ Βιόλα σκουπίζει τὰ δάκρυα. Μετὰ κάθονται καὶ οἱ δυὸ δίπλα στὴν Κόκολα καὶ ξαναβλέπουν τὴν φωτογραφία.

ο νινο πουτσετινο ζητα ενα θησαυρο

Ἡ Βιόλα σκόνταψε δίπλα στὴν πηγή. Ἔχει μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ γόνατο. Ἡ πηγὴ γίνεται κόκκινη ἀπ' τὸ αἷμα.

— Ἄχ, ἄχ, ἄχ, κάνει ὁ παπποῦς. Βάζει τὴν Βιόλα στὸν καναπὲ καὶ τῆς διηγεῖται τὴν ἱστορία μὲ τὸν κλέφτη Μπαλντίνι. Ἡ γρηὰ Ντόνα Μπάρμπαρ καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο προσέχουν κι αὐτοί.

Ὁ παπποῦς διηγεῖται πάντα τὴν ἱστορία τοῦ κλέφτη Μπαλντίνι ὅταν ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἔχει πονόδοντο, ἢ ὅταν ἡ Βιόλα ἔχει πόνους στ' αὐτιά, ἢ ὅταν ἔξω βρέχει!

Ἡ ἱστορία τοῦ κλέφτη Μπαλντίνι εἶναι μιὰ πολὺ συναρπαστικὴ ἱστορία. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀκούει πολλὲς φορές. Χρυσό, ἀσῆμι καὶ πολύτιμα πετράδια ἔκλεβε ὁ κλέφτης Μπαλντίνι, διηγεῖται ὁ παπποῦς. Καὶ σὲ μιὰ σπηλιὰ τοῦ Μόντε Μπάρι ἔκρυβε ὁ κλέφτης Μπαλντίνι τὸν θησαυρό του.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν ἀκούει πιὰ τὶ λέει ὁ παπποῦς. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὀνειρεύεται τὸν κλέφτη Μπαλντίνι καὶ τὴ σπηλιὰ μὲ τὸ θησαυρό του.

Ὁ Βιόλα δὲν κλαίει πιά. Ἡ πληγὴ στὸ γόνατο ξεχάστηκε. Τότε ὁ παπποῦς ξαναγυρίζει στὴν κουζίνα καὶ

μαγειρεύει σοῦπα μὲ γάλα. Ἡ γρηὰ Ντόνα Μπάρμπαρα πηγαίνει στὶς κότες της. Ἀλλὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται ἀκόμη στὸν καναπὲ καὶ ὀνειρεύεται. Ἡ Βιόλα τὸν κουνᾶ. Γελᾶ καὶ λέει τραγουδιστά:

— Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὀνειρεύεται τὴν τύχη καὶ δὲν ἔχει οὔτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ αὐτήν.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν ἀκούει τὶ λέει ἡ Βιόλα. Ἔχει ἕνα σχέδιο:

— Βιόλα, θὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ τοῦ κλέφτη.

Ἡ Βιόλα γελᾶ καὶ χειροκροτᾶ.

— Ἀλλὰ Νῖνο, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἱστορία τοῦ παπποῦ.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο παίρνει ἕνα σοβαρὸ ὕφος.

— Ποιὸς ξέρει, ποιὸς ξέρει... Κι ἂν βροῦμε τὸν θησαυρό, θὰ πουλήσουμε τὸ χρυσὸ καὶ τὸ ἀσῆμι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια. Μετὰ θὰ ταξιδέψουμε στὸ καταραμένο Τουρῖνο.

— Θὰ ταξιδέψουμε ἀλήθεια γιὰ τὸ Τουρῖνο;

— Στὸ διάβολο, αὐτὸ θέλω κι ἐγώ, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ φτύνει στὶς πέτρες τῆς αὐλῆς. Βγάζει τὴν κατσίκα Κόκολα ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ τῆς βάζει ἕνα μεγάλο σάκκο στὴ ράχη.

— Γιὰ τὸ θησαυρό, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Τρέχει στὸ σπίτι καὶ φέρνει τὸ φτυάρι τοῦ παπποῦ καὶ τὴ λάμπα.

— Στὴ σπηλιὰ τοῦ θησαυροῦ εἶναι, φυσικά, σκοτεινά.

Ἡ Βιόλα κόβει δυὸ χοντρὲς φέτες ψωμὶ καὶ γεμίζει ἕνα ποτήρι μὲ κατσικίσιο γάλα. Καὶ ἔτσι ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, ἡ Βιόλα καὶ ἡ κατσίκα ἡ Κόκολα πηγαίνουν στὸ βουνὸ γιὰ νὰ γυρέψουν τὸν θησαυρὸ τοῦ κλέφτη.

Ἡ μέρα εἶναι πολὺ ζεστή. Ἡ Βιόλα κάθεται σὲ μιὰ

πέτρα καὶ πίνει κατσικίσιο γάλα. Τρίζει τὰ δόντια καὶ ἀναστενάζει.

— Ἔχει τόσες πολλὲς πέτρες τὸ βουνό... Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάνει μιὰ θυμωμένη γκριμάτσα.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ταξιδέψεις σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο Τουρῖνο ἢ ὄχι;

Ἡ Βιόλα θέλει νὰ ταξιδέψει στὸ Τουρῖνο, στὴ μητέρα. Πηδᾶ ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ κοιτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ κάτι κοκκινωποὺς θάμνους ἀνακαλύπτει μιὰ μικρὴ σπηλιά. Ἡ Κόκολα πρέπει νὰ μείνει ἔξω. Βελάζει περίεργα.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω κανένα θησαυρό, λέει ἀπορῶντας ἡ Βιόλα.

— Εἶσαι κουτή, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Οἱ ληστὲς θάβουν πάντα τοὺς θησαυρούς τους.

Ὁ Νῖνο φέρνει τὸ φτυάρι καὶ σκάβει στὴ σπηλιά. Σκάβει καὶ σκάβει καὶ σκάβει, ἔτσι ποὺ ὁ ἱδρώτας του κατέβηκε στὸ μέτωπο. Ἡ Βιόλα προσέχει.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι αὐτὴ ἡ σπηλιὰ τοῦ κλέφτη...

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στηρίζεται στὸ φτυάρι καὶ κοιτάζει ψάχνοντας γύρω - γύρω τὴ σπηλιά. Καὶ ἀνακαλύπτει στὸ πίσω μέρος σ' ἕνα κύκλωμα μιὰ κρασοκανάτα.

— Καὶ ὅμως, εἶναι μιὰ σπηλιὰ κλέφτη, φωνάζει ἀνυπόμονα ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Μὲ τὰ δυό του χέρια ξεθάβει τὴν κανάτα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Προσεχτικὰ τὴν μεταφέρει στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο χτυπᾶ τὴν κανάτα. Ἕνα σκουριασμένο ψωμομάχαιρο πέφτει κάτω.

— Στὸ διάβολο, πρέπει νὰ ἀπορῶ. Σκέφτομαι πάντα ὅτι οἱ κλέφτες εἶχαν μακριὰ σπαθιὰ καὶ πιστόλια.

Ἡ Βιόλα παίρνει τὴν κανάτα. Χτυπᾶ μὲ τὰ δάχτυλα

τὰ τοιχώματα. Ἡ κανάτα κουδουνίζει.

— Μποροῦμε νὰ τὴ χρησιμοποιήσουμε, λέει. Καὶ τὴ βάζει μέσα στὸ σάκκο ποὺ εἶναι δεμένος στὴ ράχη τῆς Κόκολα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, ἡ Βιόλα καὶ ἡ κατσίκα ἡ Κόκολα προχωροῦν ἀνάμεσα στοὺς βρώμικους θάμνους. Τὸ χωριὸ Μπαρμπαρῖνο δὲν φαίνεται πιά. Ἡ Βιόλα προχωρεῖ ὅλο καὶ πιὸ ἀργά. Περνοῦν ἀπὸ ἕνα βράχο. Κάτι κουνιέται πίσω ἀπὸ τὸ βράχο. Ἕνα μεγάλο ἁρπαχτικὸ πτηνὸ πετᾶ τρομαγμένο στὸν ἀέρα. Ἡ Βιόλα πιάνει τρομαγμένη τὸ χέρι τοῦ Νῖνο. Ἡ κατσίκα Κόκολα ὅμως τραβᾶ τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Νῖνο καὶ τρέχει μὲ μεγάλα κατσικίσια πηδήματα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βρώμικα χαμόκλαδα. Τὸ μαῦρο ἁρπαχτικὸ πτηνὸ κάνει γύρους γύρω ἀπὸ τὸ βράχο. Ἡ Βιόλα τὸ παρακολουθεῖ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὅμως βάζει τὰ δυό του χέρια στὸ στόμα καὶ φωνάζει: «Κόκολα, εἶναι ἕνας ἀητός». Ἀλλὰ ἡ κατσίκα Κόκολα δὲ φαίνεται πιά. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα κάθονται πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Εἶναι πολὺ κουρασμένοι. Εἶναι τόσο κουρασμένοι ποὺ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ κουβεντιάσουν. Καὶ ὅταν τὸ σκοτάδι, πυκνό, ἁπλώνεται γύρω ἀπὸ τὶς πέτρες τοῦ Μόντε Μπάρι, ὁ Νῖνο καὶ ἡ Βιόλα ἀποκοιμοῦνται.

Ξαφνικὰ κάποιος τραβᾶ τὰ μαλλιὰ τῆς Βιόλα. Ἡ Βιόλα ξυπνᾶ. Βλέπει τὴ σκιὰ τοῦ φαντάσματος ποὺ πέφτει στοὺς ἀγκαθωτοὺς θάμνους καὶ στὶς πέτρες. Ἀκούει τὸν ἀέρα νὰ τραγουδᾶ. Ἡ Βιόλα πλησιάζει πρὸς τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο. Ἡ καρδιά της χτυπᾶ δυνατὰ ἀπὸ φόβο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τεντώνεται καὶ χασμουριέται.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, ψιθυρίζει ἡ Βιόλα, εἶναι κάποιος ἐδῶ. Τὸ ἀγόρι ξυπνᾶ. Παρατηρεῖ προσεχτικὰ τὸ σκοτάδι. «Τρὰπ - τρὰπ - τράπ», πλησιάζουν τὰ βήματα.

— Πέθανε πράγματι ἢ ὄχι ὁ κλέφτης Μπαλντίνι; ψιθυρίζει ἡ Βιόλα φοβισμένη. Τότε κάποιος σκουπίζει μ' ἕνα ὑγρὸ πανὶ τὸ λαιμὸ τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Στὸ διάβολο, φωνάζει τρομαγμένος ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ στηρίζεται καλὰ στὴν πέτρα. Γύρω ἀπὸ τὴν πέτρα σέρνεται μιὰ σκιὰ κεφαλιοῦ. Τὸ κεφάλι ἔχει δυὸ κέρατα καὶ ἕνα μουστάκι.

— Ὁ κλέφτης Μπαλντίνι!! Ἡ Βιόλα κλείνει τὰ μάτια της. Ἀλλὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γελᾶ καὶ γελᾶ. Βάζει τὰ χέρια του στὸ κεφάλι τῆς Κόκολα. «Ἐσύ, κουτὸ κατσίκι...».

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι πολὺ χαρούμενος. Δίνει στὸ κατσίκι ἕνα φιλὶ στὴν ὑγρή του μύτη. Τόσο πολὺ εἶναι χαρούμενος.

Ἀργὰ - ἀργὰ παίρνει ἡ Βιόλα τὰ χέρια ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. Βάζει τὸ κεφάλι της στὴν πλάτη τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ἡ καρδιά της ξανάρθε στὴ θέση της. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ξαναπαίρνει τὸ λουρὶ τῆς κατσίκας στὰ χέρια του. Θέλει νὰ ξανακαθήσει στὴν πέτρα ἀλλὰ ἡ κατσίκα Κόκολα τραβᾶ πρὸς τὰ πίσω.

— Θέλει νὰ πάει στὸ ζεστὸ σταῦλο, λέει ἡ Βιόλα.

Μετὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα προχωροῦν πίσω ἀπὸ τὸ κατσίκι μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα. Δὲ φοβοῦνται πιὰ γιατὶ ἡ κατσίκα Κόκολα ἔχει δυὸ κοφτερὰ κέρατα. Οἱ πέτρες κυλοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἕνας κόκορας κακαρίζει.

— Εἶναι ὁ κόκκορας τῆς γιαγιᾶς Μπάρμπαρα, φωνάζει ἡ Βιόλα. Καὶ κατεβαίνει τὸ Μόντε Μπάρι γιὰ τὸ χωριό.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ κατσίκα Κόκολα ἔρχονται ἀπὸ πίσω. Καὶ μόλις τὸ χάραμα τῆς μέρας πέφτει στὰ πα-

ράθυρα, οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ ξυπνοῦν. Ὁ παπποῦς βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀγκαλιάζει σφιχτὰ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τὴν Βιόλα. Ἔρχεται καὶ ἡ γιαγιὰ Μπάρμπαρα καὶ σκουπίζει τὰ δάκρυά της λέγοντας:

— Ἐσεῖς κλωσσόπουλα, σᾶς περιμέναμε ὅλη νύχτα.

Ὁ παπποῦς δὲν λέει λέξη. Πηγαίνει τὴν κατσίκα στὸ σταῦλο. Ἡ Βιόλα δείχνει τὴν κρασοκανάτα ποὺ βρῆκαν στὴν σπηλιά.

— Στὸ διάβολο ὁ κλέφτης Μπαλντίνι καὶ ὁ θησαυρός του ποὺ δὲν ὑπάρχει, φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὕστερα πηγαίνει στὸν κοιτώνα του καὶ σκεπάζει μὲ τὴν κουβέρτα τὸ πρόσωπό του.

Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος λάμπει πάνω ἀπὸ τὸ Μπαρμπαρῖνο. Μιὰ νέα μέρα ἀρχίζει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ὅμως καὶ ἡ Βιόλα εἶναι ξαπλωμένοι στὰ κρεβάτια καὶ κοιμοῦνται.

ο νινο πουτσετινο εχει ξανα ενα σχεδιο

Ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα περνᾶ ἕνας ἀρκουδιάρης. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα στέκονται μὲ τὸ μεγάλο τους καλάθι στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς.

— Στὸ διάβολο, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ Σάντα Νίκολα βρίσκεται ἐδῶ.

— Ἡσύχασε, λέει ἡ Βιόλα. Καὶ μὲ τὰ γυμνά της πόδια χορεύει πάνω στὶς πέτρες τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γελᾶ.

— Ἡ ἀρκούδα χορεύει καλύτερα, Βιόλα.

Ὁ ἀρκουδιάρης μὲ τὸ τύμπανό του ἔρχεται πολὺ κοντὰ στὸν Νῖνο Πουτσετῖνο. Τὰ δάχτυλά του τυμπανίζουν ἕναν ἄγριο σκοπό. Ἡ ἀρκούδα χορεύει κοντὰ στὴ Βιόλα. Τῆς πατᾶ τὰ πόδια. Ἡ Βιόλα τρομάζει καὶ κρύβεται μέσα στὸ καλάθι.

— Κουτὸ κορίτσι, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο καὶ βοηθᾶ τὴ Βιόλα νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ καλάθι. Ἡ ἀρκούδα γυρίζει τώρα καὶ χαιρετᾶ μὲ τὰ δυό της πόδια. Ὁ ἀρκουδιάρης βγάζει μιὰ φλογέρα ἀπὸ τὴν τσάντα του καὶ παίζει ἕνα σκοπό. Ἡ ἀρκούδα ξαπλώνει στὴν ἄμμο τοῦ δρόμου καὶ κλείνει τὰ μάτια της. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στέκεται καὶ ἀπορεῖ. Ὁ ἀρκουδιάρης βγάζει τὸ πολύχρωμο καπέλλο καὶ τὸ ἁπλώνει στὸν κόσμο. Ὁ κόσμος ρίχνει λεφτὰ στὸ καπέλο. Ὁ ἀρκουδιάρης κάνει μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλιση στὸν κόσμο καὶ χτυπᾶ τὸ τύμπανό του. Ἡ ἀρκούδα εἶναι ξαπλωμένη στὸ δρόμο καὶ χασμουριέται. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται ἀκόμα ἐκεῖ. Ἡ Βιόλα ἀγόρασε ψωμὶ ἀπὸ τὸν φούρναρη Πολπετόνιο. Ὁ ἀρκουδιάρης καὶ ἡ ἀρκούδα ἔχουν πάει κιόλας στὸν ἀχυρώνα τῆς Πάολα. Μόνο ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται ἀκόμη κι ὀνειρεύεται.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, εἶσαι ἄγαλμα; Φωνάζει ἡ Βιόλα καὶ κουνᾶ ἐκνευρισμένη τὸν ἀδερφό της. Εἶσαι πέτρινο ἄγαλμα;

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κουνᾶ τὸ κεφάλι κοιτάζοντας τὴ Βιόλα. Ἀλλὰ δὲν λέει λέξη. Δὲν μιλᾶ. Ὅταν αὐτὴ ἀνηφορίζει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Μπαρμπαρῖνο, συλλογίζεται. Ὁ Νῖνο πηγαίνει ἀμέσως στὸ σταῦλο μὲ τὴν κατσίκα. Λύνει τὴν κατσίκα Κόκολα καὶ τὴν φέρνει στὴν αὐλή. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κυλᾶ τὸ χοντρὸ ξύλο τοῦ παπποῦ. Φέρνει τὸ σκαμνὶ ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ τὸ τοποθετεῖ δίπλα στὸ χοντρὸ ξύλο. Ἡ Βιόλα εἶναι περίεργη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ Νῖνο; Ρωτᾶ. Τότε βγαίνει ὁ παπποῦς ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ κάθεται στὸν καναπέ. Τὸ ἀγόρι πηγαίνει πρὸς τὸ κατσίκι.

— Κόκολα. Λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Τώρα πρέπει νὰ σκαρφαλώσεις πρῶτα πάνω στὸ χοντρὸ ξύλο κι ἔπειτα στὸ σκαμνί.

Ἡ κατσίκα σκαρφαλώνει στὸ χοντρὸ ξύλο. Κοιτάζει τὸ Νῖνο Πουτσετῖνο περίεργα καὶ βελάζει. Ἡ Βιόλα γελᾶ. Ὁ παπποῦς κουνᾶ τὸ κεφάλι.

— Στὸ διάβολο, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀστεῖο, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο θυμωμένος. Ἡ Κόκολα κι ἐγὼ θὰ κερδίσουμε πολλὲς λιρέτες, πολὺ περισσότερες ἀπὸ τὸν ἀρκουδιάρη τοῦ Σάντα Νίκολα.

Ἡ Βιόλα κάνει ἕνα βῆμα πιὸ κοντά. Γελᾶ ἀκόμη καὶ λέει:

— Ἴσως ἡ Κόκολα εἶναι μιὰ ἀρκούδα.

— Στὸ διάβολο, τί εἶναι τέλος πάντων μιὰ ἀρκούδα ποὺ χορεύει; Λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Ἀλλὰ ἕνα κατσίκι ποὺ θὰ κάνει κόλπα σ' ἕνα σκαμνί..., αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν ξανάγινε ποτέ.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σπρώχνει τὴν κατσίκα Κόκολα πολὺ κοντὰ στὸ χοντρὸ ξύλο. Ἡ κατσίκα κρατᾶ τὰ δυό της πόδια γερὰ στὸ ἔδαφος καὶ κουτουλάει.

— Ἀλλὰ Κόκολα, πρέπει ἐμεῖς οἱ δυὸ νὰ κερδίσουμε πολλὲς λιρέτες. Καὶ μετὰ θὰ ταξιδέψουμε στὸ καταραμένο Τουρῖνο καὶ θὰ σὲ πάρουμε μαζί μας, λέει ὁ Νῖνο. Ἀλλὰ ἡ κατσίκα Κόκολα δὲ θέλει νὰ κερδίσει καμμιὰ λιρέτα. Οὔτε θέλει νὰ ταξιδέψει στὸ Τουρῖνο. Ἡ Κόκολα προτιμᾶ νὰ σκαρφαλώνει στὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι καὶ νὰ τρώει σκληρὸ βουνίσιο χορτάρι. Καὶ γιαυτὸ τρέχει μὲ μεγάλα κατσικίσια πηδήματα πρὸς τὸ βουνό. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο

καὶ ἡ Βιόλα τρέχουν ἀπὸ πίσω. Πρὶν ἀπὸ τὸν σταχτὶ βράχο πιάνουν τὴν Κόκολα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο φέρνει τὸ κατσίκι πίσω στὴν αὐλή. Φέρνει μιὰ κατσαρόλα ἀπὸ τὴν κουζίνα. Μὲ τὴ γροθιά του χτυπᾶ τὸ κάτω μέρος τῆς κατσαρόλας. Ἡ κατσαρόλα ἀντηχεῖ. Ἡ κατσίκα Κόκολα τρομάζει. Τρέχει στὸν ξύλινο σταῦλο καὶ ἀπειλεῖ μὲ τὰ κέρατά της. Ὁ παπποῦς βρίζει.

— Ἄ, ἅ, ἅ, μικρὴ γλυκειὰ Κόκολα, λέει χαμογελαστὰ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ χαϊδεύει τὸ τρίχωμα τῆς Κόκολα. Αὐτὸ γίνεται μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἡ μητέρα ἔχει τόση λαχτάρα νὰ μᾶς δεῖ.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ξαναφέρνει τὴν κατσίκα πίσω, στὸ σκαμνὶ τῆς κουζίνας. Κοιτάζει τὸ κατσίκι συλλογισμένος.

— Βιόλα, ρωτᾶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, πῶς θὰ μποροῦσες νὰ μὲ ἔφερνες σ' αὐτὸ τὸ σκαμνὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἤθελα;

— Θὰ ἔβαζα καλαμποκίσιο χυλὸ πάνω στὸ σκαμνὶ ἢ τραγανὰ ζαχαρωτά, λέει γελῶντας ἡ Βιόλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο συλλογίζεται γιὰ μιὰ στιγμή. Μετὰ τρέχει μέσα στὸ σπίτι καὶ φέρνει μιὰ χούφτα ἁλάτι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στρώνει λίγο ἁλάτι πάνω στὸ σκαμνί. Ἡ κατσίκα Κόκολα βελάζει λαίμαργα. Ὁ Νῖνο κρατᾶ τὸ ὑπόλοιπο ἁλάτι κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του.

— Ἄσε τὴν Κόκολα νὰ τρέξει, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στὴ Βιόλα. Ἡ κατσίκα πηδᾶ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ πίσω ἀπὸ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τρώει τὸ ἁλάτι ἀπὸ τὸ χέρι του.

— Στὸ διάβολο, πρέπει νὰ ἀνεβεῖς πάνω στὸ σκαμνί, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ σπρώχνει τὴν κατσίκα πρὸς τὰ πίσω. Ἡ κατσίκα Κόκολα γλείφει καὶ γλείφει τὰ χέρια τοῦ Νῖνο. Τότε τὸ ἀγόρι βάζει τὰ χέρια του πάνω στὸ σκαμνί.

Ἡ Κόκολα γλείφει καὶ γλείφει συνέχεια.

— Ἀνέβα Κόκολα ἐδῶ πάνω, φωνάζει ὀργισμένος ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ δείχνει τὸ σκαμνί. Ἡ Κόκολα ρίχνει κάτω τὸ σκαμνί. Τὸ ἁλάτι πέφτει πάνω στὶς πέτρες. Ἡ Κόκολα τὸ γλείφει. Ἡ Βιόλα γελᾶ καὶ γελᾶ. Ὁ παππούς φωνάζει πρὸς τὸν Νῖνο. Ὁ Νῖνο φέρνει τότε τὴν κατσαρόλα τοῦ ἀρμέγματος καὶ πηγαίνει μὲ τὴν κατσίκα στὸ σταῦλο.

— Κουτὸ κατσίκι, θὰ παίρναμε οἱ δυό μας πολλὲς - πολλὲς λιρέτες, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ δένει θυμωμένος τὴν Κόκολα.

Ἡ Κόκολα βελάζει σιγὰ καὶ σκύβει τὸ κεφάλι της στὰ γόνατα τοῦ Νῖνο.

— Στὸ διάβολο, ἂς παραμείνουμε φίλοι, παρ' ὅλο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ χορέψεις σὰν μιὰ ἀρκούδα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ χαϊδεύει τὸ τρίχωμα τῆς κατσίκας. Ὕστερα παίρνει τὴν κατσαρόλα μὲ τὸ γάλα καὶ πηγαίνει στὸ σπίτι.

Ο ΝΙΝΟ ΠΟΥΤΣΕΤΙΝΟ ΕΧΕΙ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηγαινοέρχεται ἀναστατωμένος στὸ σταῦλο καὶ στὴν κουζίνα.

— Βιόλα, φωνάζει, ποῦ εἶναι ὁ παπποῦς;

— Ὁ παπποῦς ἔφυγε. Πῆγε νὰ φέρει φρύγανα, λέει ἡ Βιόλα.

— Ἡ Κόκολα δὲν τρώει πιά, λέει ὁ Νῖνο. Κάθεται

στὸ σκαμνὶ καὶ σκουπίζει μὲ τὰ χέρια τὸν ἱδρώτα στὸ μέτωπό του. Ἡ Βιόλα πετᾶ τὸ ξεσκονόπανο στὸν κουβᾶ καὶ πηγαίνει στὸ σταῦλο. Ἡ κατσίκα Κόκολα βελάζει φοβισμένα. Τεντώνει τὸ λουρί.

— Καλή μου κατσίκα Κόκολα, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ βάζει τὰ χέρια του στὸ λαιμὸ τῆς κατσίκας. Ἡ Κόκολα γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχη. Κουνᾶ τὴν οὐρά της καὶ τὸ κεφάλι της ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ὁ Νῖνο εἶναι πολὺ τρομαγμένος.

— Νῖνο, ἡ Κόκολα εἶναι ἄρρωστη, ψιθυρίζει ἡ Βιόλα καὶ τρέχει ξανὰ πίσω στὴν κουζίνα. Φέρνει μιὰ κοῦπα μὲ καθαρὸ νερό, ἀλλὰ ἡ κατσίκα Κόκολα δὲν πίνει. Γυρνᾶ τὸ κεφάλι της στὸν τοῖχο. Ἡ Βιόλα βάζει τὸ χέρι της στὸ νερὸ καὶ ὕστερα τὸ φέρνει στὴ ζεστὴ γλῶσσα τοῦ κατσικιοῦ. Ἡ Κόκολα γλείφει λίγο τὸ χέρι τῆς Βιόλα.

— Βιόλα, λέει ὁ Νῖνο. Ἂν ἡ Κόκολα... πεθάνει;

Τὰ μάτια τῆς Βιόλα μεγαλώνουν ἀπὸ τρόμο.

— Ὄχι, φωνάζει. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω. Τότε δὲν θὰ ἔχουμε πιὰ γάλα.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα σωπαίνουν. Ἡ κατσίκα Κόκολα ξύνει μὲ τὰ κέρατά της τὸν τοῖχο τοῦ σταύλου.

— Ἔτσι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ στέκεται ὅταν ἡ Κόκολα εἶναι ἄρρωστη. Θὰ μεταφέρουμε τὴν Κόκολα στὸ Σάντα Νίκολα, στὸ γιατρὸ Βιτέλλιο, λέει ἀποφασισμένη ἡ Βιόλα.

— Ἀλλὰ Βιόλα, ὁ γιατρὸς Βιτέλλιο εἶναι γιατρὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Οἱ κοιλόπονοι εἶναι κοιλόπονοι καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὰ ζῶα, λέει ἡ Βιόλα καθὼς λύνει τὸ λουρὶ τῆς κατσίκας καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Ὁ

Νίνο Πουτσετίνο καὶ ἡ Βιόλα κατεβαίνουν ἀργὰ μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα τὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ. Τὸ παιδὶ χαϊδεύει τὸ κεφάλι τῆς Κόκολα καὶ τῆς ψιθυρίζει πολλὲς παρηγορητικὲς λέξεις στὸ αὐτί. Ἡ κατσίκα Κόκολα προχωρεῖ. Μετὰ σταματᾶ καὶ ἀσθμαίνει. Στὸ σταυροδρόμι γιὰ τὸ Σάντα Νίκολα κάθεται στὸ σκονισμένο δρόμο. Ὁ Νίνο Πουτσετίνο γονατίζει πάνω της λέγοντας:

— Κόκολα, ἀγαπητή μου κατσίκα Κόκολα. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνεις.

Χαϊδεύει μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ κατσικίσιο ἄσπρο μουστάκι. Ἡ Βιόλα τρέχει στὸ χωράφι. Κόβει μερικὰ πράσινα χόρτα καὶ τὰ φέρνει στὴν κατσίκα. Αὐτὴ μυρίζει μὲ τὸ στόμα της τὰ χόρτα στὰ χέρια τῆς Βιόλα. Τὰ χόρτα πέφτουν κάτω στὴ σκόνη. Ἡ κατσίκα σηκώνεται ξανά. Τὰ πόδια της τρέμουν. Κάνει δυὸ - τρία βήματα πολὺ ἀργά. Τότε κρεμάει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ κάτω κι ἀρχίζει νὰ βελάζει δυνατά.

— Δὲν εἶναι μακριὰ τὸ Σάντα Νίκολα, παρηγορεῖ ἡ Βιόλα τὸν Νίνο Πουτσετῖνο ποὺ κλαίει. Καὶ οἱ δυὸ χαϊδεύουν τὸ κατσίκι καὶ μιλοῦν μαζί του. Ἡ κατσίκα βάζει τὸ ἕνα πόδι μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο πολὺ δύσκολα καὶ ἀργά. Προχωρεῖ ὅλο καὶ πιὸ ἀργά. Μπροστὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα σκαλιὰ τῆς ἐκκλησιᾶς, στὴν ἀγορὰ τοῦ Σάντα Νίκολα ξαπλώνει ἡ Κόκολα στὶς πέτρες. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ παίρνει τὸ κεφάλι τῆς Κόκολα στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Βιόλα στέκεται ἄφωνη δίπλα. Πολλὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα ἔρχονται καὶ κάθονται γύρω ἀπὸ τὸν Νίνο Πουτσετῖνο καὶ τὴν κατσίκα Κόκολα. Ὁ μεγάλος Ἀντόνιο κατεβαίνει τὸν δρόμο τοῦ χωριοῦ. Σφυρίζει ἕνα τραγούδι. Σταματᾶ δίπλα στὸ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τὴν κατσίκα Κόκολα. Γονατίζει καὶ σηκώνει τὸ

κεφάλι τοῦ κατσικιοῦ.

— Ἄστα, ἡ Κόκολα εἶναι πολὺ ἄρρωστη, λέει ὁ Νῖνο καὶ σπρώχνει πρὸς τὰ πίσω τὸ χέρι τοῦ Ἀντόνιο. Ὁ Ἀντόνιο γελᾶ. Γονατίζει καὶ σηκώνει ξανὰ τὴν κατσίκα Κόκολα στὰ πόδια.

— Στὸ διάβολο, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀστεῖο, ξεφωνίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ χτυπᾶ μὲ τὸ πόδι του τὸν Ἀντόνιο. Ἡ Κόκολά μου θὰ πεθάνει.

— Ἡ κατσίκα σου δὲν πεθαίνει, λέει ὁ Ἀντόνιο. Ὕστερα παίρνει τὸ λουρὶ τῆς κατσίκας στὸ χέρι καὶ τὴν ὁδηγεῖ ἀργὰ πάνω, πρὸς τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Ἡ Βιόλα κλαίει.

— Μὰ εἶναι ἡ κατσίκα μου, ψιθυρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ὁ μεγάλος Ἀντόνιο βάζει τὰ χέρια τοῦ μικροῦ Νῖνο γύρω ἀπὸ τὴν πλάτη καὶ τοῦ λέει: «Θὰ βοηθήσω τὴν κατσίκα σου». Καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν κατσίκα Κόκολα μέσα ἀπὸ μιὰ πόρτα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα θέλουν νὰ ἀκολουθήσουν. Ἀλλὰ ἡ πόρτα κλείνει. Ἕνα μάνταλο ἔχει μπεῖ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο χτυπᾶ τὴν πόρτα μὲ τὶς γροθιές του φωνάζοντας:

— Ἀνοῖξτε, στὸ διάβολο, ἀνοῖξτε, θέλω τὴν κατσίκα μου.

Ἡ Βιόλα κλαίει δυνατά. Χτυπάει τὸ κεφάλι της στὸν τοῖχο. Τὰ πλευρά της τρέμουν ἀπὸ τὸ κλάμμα. Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ Σάντα Νίκολα καὶ τὸ Μόντε Μπάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα κάθονται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ κρυφακοῦνε. Ἀκοῦνε τὴν κατσίκα νὰ βελάζει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηδᾶ πάνω τρέχει σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ τοίχου καὶ ψάχνει γιὰ πόρτα.

— Στὸ διάβολο, ἔσφαξαν τὴν Κόκολα, φωνάζει καὶ

πετᾶ μιὰ πέτρα πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἔρχεται ξανὰ πίσω στὴν πόρτα. Ἡ Βιόλα ἐξαφανίστηκε. Ὁ Νῖνο φοβᾶται τώρα καὶ γιὰ τὴ Βιόλα. Σκουντάει τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο προχωρεῖ σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου εἶναι φωτεινά. Στέκεται σὲ μιὰ μικρὴ αὐλή. Εἶναι ἴδια ὅπως καὶ στὸ Μπαρμπαρῖνο. Ὁ Νῖνο ἀνακαλύπτει τὴ Βιόλα. Στέκεται στὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ χαμογελᾶ. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τρέχει στὴ Βιόλα καὶ κοιτάζει μέσα στὸ σταῦλο. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ κατσίκα Κόκολα καὶ φαίνεται νὰ εἶναι καλά. Δίπλα στὴν κατσίκα Κόκολα, στὸ ἄχυρο βρίσκεται ξαπλωμένο ἕνα μικρὸ κατσικάκι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀνασαίνει βαθειά. Δὲ βγάζει λέξη.

Ὁ μεγάλος Ἀντόνιο βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Βάζει τὸ χέρι του στοὺς ὤμους τοῦ Νῖνο καὶ τοῦ δείχνει τὸ κατσικάκι λέγοντας:

— Τώρα Νῖνο ἔχεις δυὸ κατσίκια, ἕνα μεγάλο κι ἕνα πολὺ μικρό.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι τόσο εὐτυχισμένος ποὺ φιλᾶ τὸν μεγάλο Ἀντόνιο. Ὁ Ἀντόνιο γελᾶ λέγοντας: Πρέπει νὰ εὐχαριστήσεις τὴ μητέρα μου. Τὰ καταφέρνει καλὰ μὲ τὰ κατσίκια.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἀντόνιο βρίσκεται ἀκόμη στὸ σταῦλο δίπλα στὴν κατσίκα Κόκολα.

— Στὸ διάβολο, γελᾶ εὐχαριστημένος ὁ Νῖνο. Καὶ εἶχα τόσο μεγάλο φόβο ποὺ νόμιζα ὅτι ἡ Κόκολα θὰ πέθαινε.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἀντόνιο προσπαθεῖ νὰ στηρίξει στὰ πόδια του τὸ μικρὸ κατσικάκι.

— Ἔϊ, ἔϊ, ἔϊ, λέει. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ μικρὸ κατσικάκι ποὺ ἔχω δεῖ.

— Ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ ὡραιότερο, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο κατσικάκι τοῦ Σάντα Νίκολα, πειράζει ὁ Ἀντόνιο τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ὁ ἥλιος χάνεται σιγὰ - σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ Μόντε Μπάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ ἡ Βιόλα προχωροῦν πρὸς τὴν πέτρινη γέφυρα. Τοποθετοῦν τὸ καλάθι μὲ τὸ μικρὸ κατσικάκι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου προσεχτικά. Ἡ κατσίκα Κόκολα μυρίζει μὲ προσοχὴ τὸ κατσικάκι. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηδᾶ μὲ τὰ δυό του πόδια ψηλὰ στὸν ἀέρα λέγοντας:

— Εἶναι μιὰ εὐτυχισμένη μέρα. Μιὰ τυχερὴ μέρα.

Ἡ Βιόλα γελᾶ χαϊδεύοντας τὸ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι κατσίκι.

ο νινο εχει κι αλλες σκοτουρες

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τραγουδᾶ. Ἡ Βιόλα τραγουδάει κι αὐτή. Ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιὰ Μπάρμπαρα βρίσκονται στὸ σταῦλο καὶ κοιτάζουν τὸ κατσικάκι. Τὸ κατσικάκι στέκεται στὰ ἀδύνατα πόδια του.

— Ἄχ, ἄχ, κάνει ἡ γιαγιὰ Μπάρμπαρα καὶ κουνᾶ τὸ κεφάλι. Νὰ ἕνα ἀδύνατο κατσικάκι.

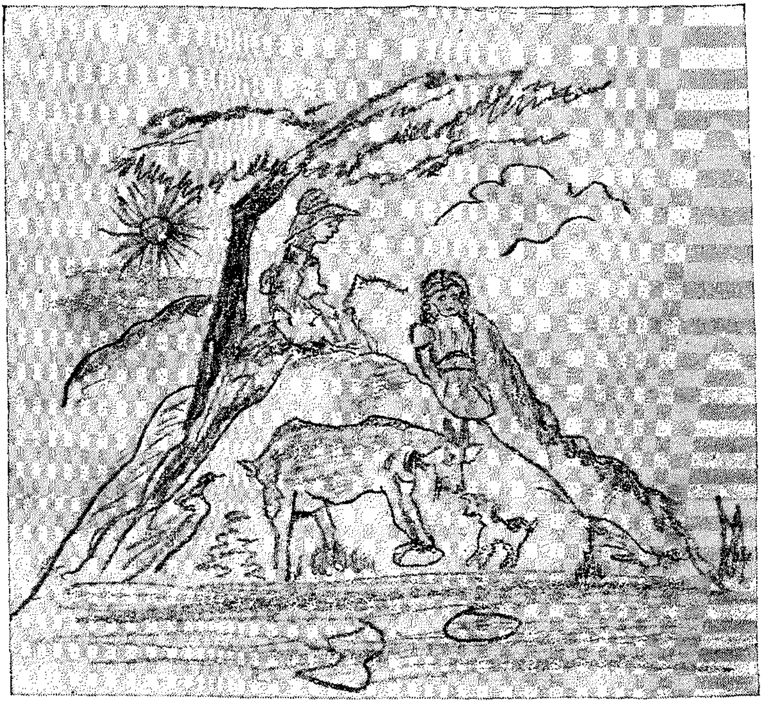
— Στὸ διάβολο, θὰ γίνει τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ τὸ πιὸ δυνατὸ κατσίκι τῆς Ἰταλίας, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ὁ παπποῦς χαϊδεύει τὸ Νῖνο στὰ σγουρὰ καὶ μαῦρα του μαλλιά. Ἡ γιαγιὰ Μπάρμπαρα κουνάει τὸ κεφάλι ἐδῶ

κι ἐκεῖ λέγοντας:

— Τότε πρέπει νὰ ταΐζεις τὴν Κόκολα μὲ πίτυρο καὶ πληγούρι γιὰ νὰ μᾶς δίνει παχὺ γάλα.

— Θὰ τὸ κάνω, λέει ἀποφασισμένος ὁ Νῖνο Πουτσε-

τῖνο. Τότε ὁ παπποῦς πηγαίνει στὴν κουζίνα καὶ φέρνει τὸ τενεκεδένιο κουτὶ μὲ τὰ λεφτά. Λογαριάζει καὶ λογαριάζει μὲ τὰ δάχτυλα. Μετὰ κουνᾶ τὸ κεφάλι του καὶ ἀφήνει ξανὰ τὸ τενεκεδένιο κουτὶ στὴ ντουλάπα τῆς κουζίνας. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γνωρίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ λιρέτα γιὰ πίτυρο καὶ πληγούρι.

— Πρέπει νὰ σκεφτῶ καὶ γιαυτό, λέει.

Ἡ Βιόλα ἔβγαλε τὸ κατσικάκι στὴν αὐλή. Ἡ Κόκολα βελάζει καὶ τρέχει πρὸς τὸ κατσικάκι της. Τὸ γλείφει

μὲ ἀγάπη. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτάζει τὸ μικρὸ κατσικάκι λέγοντας:

— Θὰ γίνει τὸ πιὸ παχὺ κατσίκι ὅλης τῆς Ἰταλίας.

— Εἶναι ἕνα χαριτωμένο μικρὸ κατσικάκι, λέει ἡ Βιόλα.

— Στὸ διάβολο, ἕνα κατσικάκι δὲν εἶναι δὰ ἕνα ζαχαρωτό, λέει χαμογελῶντας ὁ Νῖνο.

— Παπποῦ, ὁ Νῖνο βρῆκε ἕνα ὄνομα γιὰ τὸ κατσικάκι. Τὸ κατσικάκι μας ὀνομάζεται Π α σ τ ί τ σ ι ο, λέει ἡ Βιόλα χτυπῶντας τὰ χέρια της.

Καθὼς ὁ παπποῦς ἔρχεται μὲ περιέργεια στὴν αὐλή, ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο θυμώνει:

— Στὸ διάβολο, τὸ πιὸ δυνατὸ κατσίκι τῆς γῆς δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομαστεῖ Παστίτσιο. Ἀλλὰ ὁ παπποῦς καὶ ἡ Βιόλα γελοῦν. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσει τὸ γέλιο του. «Παστίτσιο, Παστίτσιο», φωνάζει καὶ χαϊδεύει τὸ μικρὸ κατσικάκι. Ὕστερα κάθεται στὸν καναπὲ καὶ συλλογίζεται. Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος φαίνεται πιὰ ἀπὸ τὸ Μόντε Μπάρι.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηγαίνει στὴν κουζίνα. Δένει σὲ μιὰ πολύχρωμη πετσέτα ἕνα κομμάτι ψωμί, ἕνα μπουκάλι νερὸ καὶ ἕνα κρεμμύδι.

— Βιόλα, πρέπει νὰ κερδίσω λιρέτες, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Νὰ προσέχεις τὴν Κόκολα καὶ τὸν Παστίτσιο.

Ἡ Βιόλα συνοδεύει τὸν Νῖνο μέχρι τὴ χαλασμένη πετρογέφυρα. Βλέπει τὴν πολύχρωμη πετσέτα. Τὸ μπουκάλι προεξέχει πολὺ ἀπ᾽ τὸ δέσιμο.

— Σὰν ἕνας σωστὸς θεριστής, λέει ἡ Βιόλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτᾶ περήφανα.

— Πότε θὰ ξαναγυρίσεις, ρωτᾶ ἡ Βιόλα.

— Ὅταν θὰ μαζέψω ἀρκετὲς λιρέτες γιὰ πίτυρα καὶ πληγούρι, ἀπαντᾶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ χωρὶς νὰ ξανακοιτάξει πίσω, προχωρᾶ μὲ μεγάλα βήματα στὸ σκονισμένο δρόμο γιὰ τὸ Σάντα Νίκολα. Ἡ πετσέτα μὲ τὸ μπουκάλι κρέμεται ἀπ' τὴ μέση τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο περνᾶ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πλούσιου ἀφεντικοῦ Γκαμάλε. Μπροστὰ στὴ σιδερένια πόρτα κάθονται τὰ παιδιὰ τοῦ Σάντα Νίκολα. Μόλις βλέπουν τὸ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τὴν κρεμασμένη πετσέτα του γελοῦν. Ὁ Πάολο βάζει τρικλοποδιὰ στὸν Νῖνο Πουτσετῖνο. Τὸ παιδὶ σκοντάφτει καὶ πέφτει στὸ σκονισμένο δρόμο. Ἡ Πάολα γελᾶ λέγοντας:

— Κοιτάξτε, ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του.

Ὁ Νῖνο σηκώνεται σιωπηλὸς καὶ τινάζει τὴ σκόνη ἀπ' τὸ παντελόνι του. Ξαφνικὰ γυρνᾶ καὶ δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὸ γόνατο τοῦ Πάολο. Ὁ Πάολο γονατίζει στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τὸ πρόσωπό του γίνεται κωμικό.

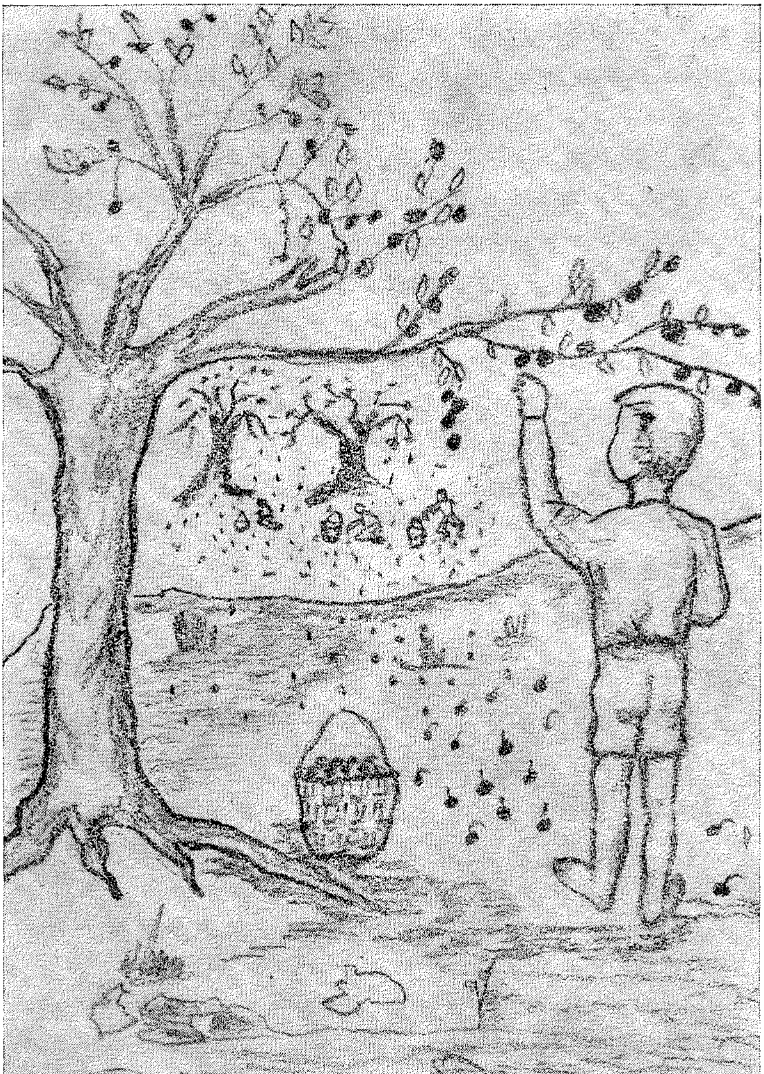
— Στὸ διάβολο, μήπως θέλεις νὰ πᾶς μὲ τὰ γόνατα στὸ Σάντα Νίκολα; Λέει γελῶντας ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο. Γελοῦν καὶ τὰ ἄλλα παιδιά. Ὁ Πάολο πηδᾶ πάνω θυμωμένος.

— Πουτσετῖνο θὰ σὲ διαλύσω, λέει καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάνει ἕνα βῆμα πίσω. Ὁ Πάολο πλησιάζει ἀπειλητικά. Τότε μπαίνει ὁ Ἀντόνιο μπροστὰ ἀπ' τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Σταμάτα Πάολο, λέει σοβαρά. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι φίλος μου.

Ὁ Πάολο ἀπομακρύνει τὴ γροθιὰ ἀπὸ τὸν Ἀντόνιο. Ὁ Ἀντόνιο κατεβάζει τὶς γροθιές.

Ὁ Πάολο κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ βρίζει. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται δίπλα στὸν Ἀντόνιο. Παίρνει τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὴν πετσέτα του καὶ πίνει.

— Ζητῶ δουλειά, λέει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο στὸν Ἀντόνιο. Χρειάζομαι λιρέτες γιὰ πίτυρα καὶ πληγούρι.

Ὁ Ἀντόνιο κοιτάζει προσεχτικὰ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο. Φουσκώνει τὰ μπράτσα του. Ὁ Νῖνο στηρίζεται πάνω στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του.

— Καλά, μπορεῖς νὰ μαζεύεις μαζί μας ἐληές, στὸν πλούσιο Γκαμάλε.

Ὁ ἐπιστάτης ἔρχεται καὶ μοιράζει τὰ παιδιά. Βλέπει τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ σηκώνει τὶς πλάτες του.

— Θὰ μαζέψει μαζί μου, λέει ὁ Ἀντόνιο.

Ἔτσι ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ Σάντα Νίκολα ἀνεβαίνουν στοὺς ἐλαιῶνες τοῦ πλούσιου Γκαμάλε. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι πολὺ περήφανος. Πηγαίνει δίπλα στὸν Ἀντόνιο. Τὰ παιδιὰ τραγουδοῦν. Ὁ Νῖνο τραγουδᾶ κι αὐτός. Ἀλλὰ τὸ μάζεμα τῆς ἐληᾶς εἶναι μιὰ σκληρὴ δουλειά. Ὁ ἥλιος καίει καὶ φέρνει δίψα. Τὸ μπουκάλι μὲ τὸ νερὸ εἶναι πιὰ ἄδειο. Ἡ πλάτη τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο πονᾶ. Καὶ ἀκόμα δὲν ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, πρέπει νὰ μεταφέρεις τὸ καλάθι σου στὸν ἐπιστάτη, φωνάζει ὁ Ἀντόνιο.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σηκώνει τὸ καλάθι του στὸν ὦμο του. Τὸ καλάθι εἶναι βαρύ. Λυγίζει λίγο. Μετὰ τὸ μεταφέρει στὸν ἐπιστάτη.

Δίπλα στὸν ἐπιστάτη κάθεται τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε καὶ καπνίζει. Φορᾶ τὰ ἀστραφτερὰ μαῦρα ἄρβυλα. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο θέλει νὰ βλέπει ὅλο τὰ μαῦρα ἄρβυλα. Σκοντάφτει. Τέσσερις ἐληὲς κυλοῦν ἀπ' τὸ καλάθι

μέσα στὴ χλόη. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο τοποθετεῖ τὸ καλάθι σ' ἕνα τραπέζι καὶ μαζεύει γρήγορα τὶς ἐληές. Τὶς βάζει στὸ καλάθι. Τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ σηκώνεται καὶ βλέπει τὸ καλάθι τοῦ Νῖνο Πουτσετῖνο:

— Εἶναι λυωμένες. Γιαυτὸ τὸ καλάθι δὲν ὑπάρχει χρῆμα.

— Στὸ διάβολο, φωνάζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, μόνο τέσσερις ἐληὲς εἶναι λυωμένες.

— Πολλὲς ἢ λίγες, εἶναι λυωμένες, λέει τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε. Δὲν ἔχει λεφτὰ γιαυτὸ τὸ καλάθι.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο θυμώνει. Σηκώνει τὸ πόδι καὶ χτυπᾶ τὸ καλάθι μὲ τὶς ἐληές. Ὁ τόπος κάτω γεμίζει ἀπὸ ἐληές.

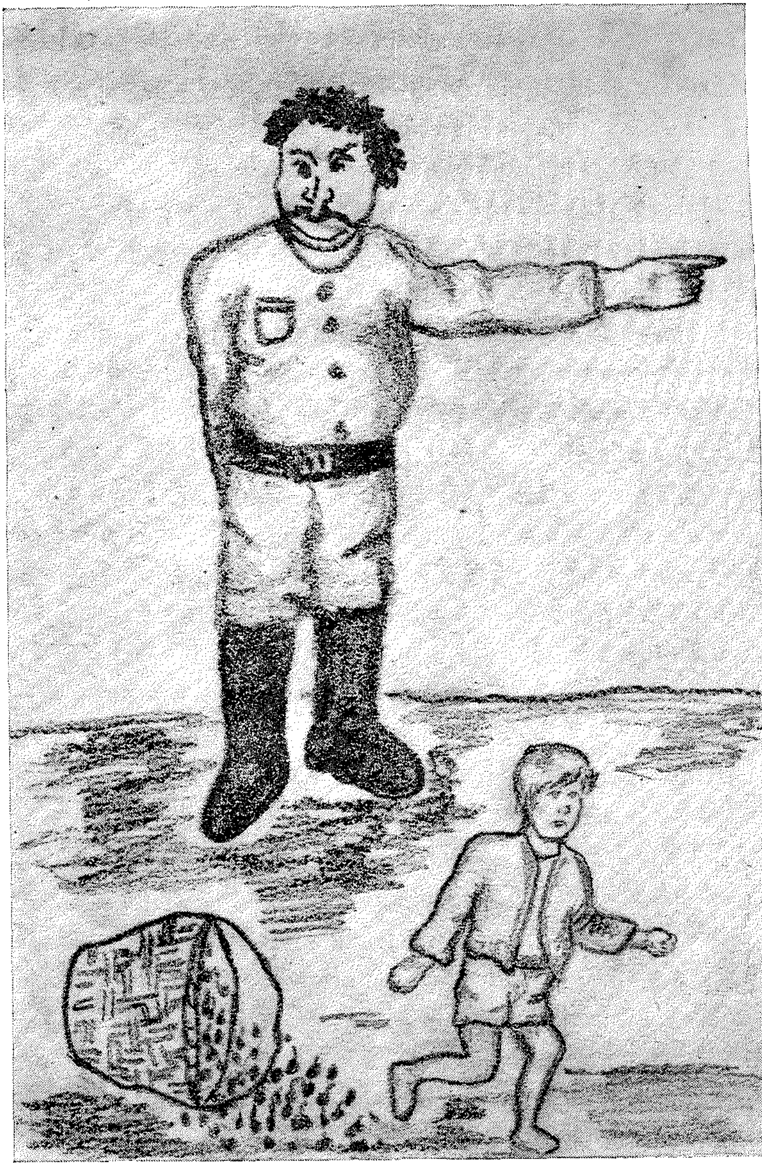
Ἀλλὰ καὶ τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ θυμώνει. Πιάνει τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν πετᾶ κάτω.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ζαλίζεται. Κάθεται πάνω στὸ δρόμο. Τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ φωνάζει τὸν ἐπιστάτη. Ὕστερα ὁ ἐπιστάτης λέει στὸν Νῖνο:

— Νὰ φύγεις. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα δουλειά.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κάθεται κάτω ἀπὸ τὸν καυτερὸ μεσημεριάτικο ἥλιο. Τὰ μάτια του εἶναι δακρυσμένα. Κοιτάζει τὸν πλούσιο Γκαμάλε.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σηκώνεται ἀργὰ κι ἀπομακρύνεται.

η απεργια των παιδιων στο σαντα νικολα

'Ο Νῖνο Πουτσετῖνο προχωρεῖ ἀργὰ στὸ δρόμο, στὴν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ. Τὰ πόδια του καῖνε. 'Ο ἀέρας καίει ἀνάμεσα στὰ ἐληόδεντρα. 'Ο Νῖνο Πουτσετῖνο εἶναι λυπημένος καὶ νοιώθει μόνος. Τὸ Μπαρμπαρῖνο εἶναι πολὺ μακριά. Καὶ ὁ 'Αντόνιο εἶναι μακριά. Κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Βάζει τὸ κεφάλι στὰ γόνατά του καὶ κλείνει τὰ μάτια του. 'Ακούει βήματα. Εἶναι βήματα ἀπὸ γυμνὰ πόδια. Σηκώνει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι. 'Ο 'Αντόνιο, ὁ Πάολο καὶ ἡ Μαρία στέκονται πίσω του.

— Μὰ Πουτσετῖνο, γιατί ἔφυγες, ρωτᾶ ὁ 'Αντόνιο. 'Ο Νῖνο βλέπει τὸν 'Αντόνιο καὶ κουνᾶ τὸ κεφάλι του. Τὰ δάκρυα ὑπάρχουν ἀκόμα στὰ μάγουλά του. 'Ο 'Αντόνιο κάθεται δίπλα στὸ Νῖνο Πουτσετῖνο. Τὸν ρωτᾶ:

— Πουτσετῖνο, σοῦ εἶναι δύσκολο νὰ μαζεύεις ἐληές;

'Ο Πάολο ἀναστενάζει: «Πάντα αὐτὲς οἱ σκοτοῦρες μὲ τὰ παιδιά».

Τότε ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πηδᾶ πάνω φωνάζοντας:

— Μὲ κυνήγησε τὸ γουρούνι ὁ Γκαμάλε!

'Η Μαρία καὶ ὁ Πάολο κάθονται δίπλα στὸν 'Αντόνιο. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο διηγεῖται τὶ ἀκριβῶς ἔγινε.

— Αὐτὸς ὁ ἐκμεταλλευτὴς τῶν παιδιῶν, φωνάζει ὁ Πάολο καὶ πετᾶ μιὰ πέτρα στὸ δρόμο.

— Χθὲς δὲν μοῦ πλήρωσε ἕνα καλάθι, λέει ἡ Μαρία, γιατὶ ὑπῆρχε μιὰ πατημένη ἐληὰ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες.

— Ἔτσι γίνεται πάντα μ' αὐτὸν τὸν χοντρὸ Γκαμά-

λε. Αὐτὸ πρέπει ν' ἀλλάξει, λέει ὁ 'Αντόνιο ἐκνευρισμένος.

— Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξεις, ρωτᾶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο περίεργος.

— Θὰ κάνουμε ἕνα συμβούλιο, λέει ὁ 'Αντόνιο κοιτῶντας μὲ σοβαρὸ ὕφος τὸ Νῖνο. 'Αμέσως τώρα, στὸ μεσημεριάτικο διάλειμμα θὰ κάνουμε ἕνα συμβούλιο.

— Ἕνα συμβούλιο γιὰ πατημένες ἐλιές... Τί εἶναι αὐτό, ρωτάει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γελῶντας.

Ὁ Πάολο καὶ ἡ Μαρία γυρίζουν πίσω, στὰ ἐλιόδεντρα. Ὁ 'Αντόνιο παίρνει τὸ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀπ' τὸ χέρι καὶ πηγαίνουν στὴν παλιὰ βρύση. Γύρω ἀπὸ τὴ βρύση εἶναι ξαπλωμένοι πολλοὶ ἐλιομαζευτές. Ὁ 'Αντόνιο ἀνεβαίνει πάνω στὴ βρύση. Τὰ παιδιὰ φλυαροῦν μεταξύ τους. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο πεινᾶ. Ξεδιπλώνει τὴν πετσέτα του καὶ παίρνει τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρεμμύδι. Ὁ 'Αντόνιο κοιτᾶ νευριασμένος τὸ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Νῖνο Πουτσετῖνο, σ' ἕνα συμβούλιο δὲν πρέπει νὰ τρῶμε, λέει σοβαρά.

— Τί εἶναι τέλος πάντων αὐτὸ τὸ κουτὸ συμβούλιο, νὰ μὴν ἐπιτρέπεται νὰ φάει κανεὶς ὅταν πεινᾶ..., ψιθυρίζει ὁ Νῖνο.

— Σὲ ὅποιον ὁ χοντρὸς Γκαμάλε δὲν πλήρωσε τὸ καλάθι, γιατὶ ὑπῆρχαν πατημένες ἐλιές, νὰ σηκωθεῖ ἐπάνω, φωνάζει ὁ 'Αντόνιο.

Σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιὰ σηκώνονται, καθὼς καὶ ὁ Νῖνο. Τώρα εἶναι περήφανος γιατὶ καὶ στὸ δικό του καλάθι ὑπῆρχαν πατημένες ἐλιές. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο κοιτάζει τὴν Μαρία καὶ τῆς κάνει νόημα.

— Ξανακαθεῖστε, φωνάζει ὁ 'Αντόνιο.

— 'Αντόνιο, τώρα πρέπει νὰ πεῖς ὅτι ὁ χοντρὸς Γκα-

μάλε μᾶς ἐξαπάτησε, λέει ὁ Πάολο ποὺ στεκόταν ὄρθιος.

Τὰ παιδιὰ χειροκροτοῦν.

— Ἡσύχασε Πάολο, ἐγὼ διευθύνω τὸ συμβούλιο, λέει ὁ Ἀντόνιο μὲ ρυτιδιασμένο ἀπὸ θυμὸ τὸ μέτωπο. Ἀκοῦστε: Ὁ χοντρὸς Γκαμάλε κυνήγησε τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο. Καὶ ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ἀ ν ή κ ε ι σ ὲ μ ᾶ ς.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Πάολο χειροκροτοῦν. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο σηκώνεται καὶ κοιτᾶ τὰ παιδιά. Ὁ Ἀντόνιο λέει πολὺ ἀργά:

— Θὰ κάνουμε τὸ ἑξῆς: Κανένας δὲν θὰ μαζέψει πιὰ ἐλιὲς γιὰ τὸν χοντρὸ Γκαμάλε.

Ὁ Φάουστο πηδᾶ πάνω.

— Εἶσαι κουτὸς Ἀντόνιο. Ἂν δὲν μαζέψουμε πιὰ ἐλιές, δὲν θὰ πάρουμε οὔτε μιὰ λιρέτα.

Ξαφνικὰ ὅλα τὰ παιδιὰ συνομιλοῦν μεταξύ τους. Μερικοὶ βρίζουν τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο γιατὶ κλώτσησε τὸ καλάθι μὲ τὶς ἐλιές.

— Στὸ διάβολο, αὐτὸ εἶναι ἕνα κουτὸ συμβούλιο, μουρμουρίζει ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ προσπαθεῖ νὰ κατεβάσει ἀπὸ τὴν βρύση τὸν Ἀντόνιο.

Τότε ἔρχεται ὁ ἐπιστάτης. Κρατᾶ ἕνα μικρὸ κουδούνι στὸ χέρι. Τὸ κουδούνι χτυπᾶ.

— Στὴ δουλειά, τὸ μεσημεριανὸ διάλειμμα τέλειωσε, φωνάζει ὁ ἐπιστάτης. Ὁ Ἀντόνιο, ἡ Μαρία καὶ ὁ Πάολο μένουν στὴν ἄκρη τῆς βρύσης. Μερικὰ παιδιὰ πιάνουν τὰ καλάθια τους καὶ σηκώνονται. Ἀργὰ - ἀργὰ πηγαίνουν πρὸς τὰ ἐλιόδεντρα.

— Γυρίστε πίσω κουτοί, φωνάζει ὁ Ἀντόνιο.

— Ὄχι, φωνάζει ὁ Φάουστο, χρειάζομαι λιρέτες γιὰ τὸ καινούργιο μου πουκάμισο.

Ὁ Ἀντόνιο πιάνει τὸν Φάουστο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ

λέει:

— Ἂν αὔριο κυνηγηθεῖς ἐσὺ ἢ ἡ Μαρία ἢ ὁποιοσδήποτε ἀπὸ μᾶς, τότε θὰ καθόμαστε κι ἐμεῖς στὴ βρύση. Γιατὶ ὅλοι μαζὶ εἴμαστε πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τὸν χοντρὸ Γκαμάλε καὶ αὐτὸς μᾶς χρειάζεται.

Ὁ Φάουστο βγάζει τὴ γλώσσα στὸ Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ὑποφέρω, βρίζει καὶ γυρίζει πίσω πρὸς τὴν βρύση.

Καὶ οἱ ἄλλοι γυρίζουν πίσω.

Τότε ἀρχίζει ἡ Μαρία νὰ τραγουδᾶ. Πρῶτα τραγουδοῦν τὰ κορίτσια καὶ μετὰ ὅλα τὰ παιδιά. Καὶ ὅταν κανεὶς τραγουδᾶ, γίνεται χαρούμενος. Τὰ παιδιὰ στὴ βρύση γελοῦν καὶ φλυαροῦν.

Τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε ἔρχεται μὲ τὸ γαϊδουροκάρρο του. Βρίζει τὸν ἐπιστάτη του γιατὶ ἀκόμα δὲν μαζεύτηκαν πολλὲς ἐληές. Τότε ὁ χοντρὸς Γκαμάλε βλέπει τὰ παιδιὰ νὰ κάθονται γύρω ἀπὸ τὴ βρύση.

— Στὴ δουλειὰ τεμπελόσκυλα, φωνάζει θυμωμένος.

Τὰ παιδιὰ χαμηλώνουν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ κάθονται γύρω ἀπὸ τὴ βρύση. Ὁ χοντρὸς Γκαμάλε ἀνακαλύπτει ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο.

— Φύγε ἐσύ, ἄχρηστε, ὑποκινητή, τεμπελόσκυλο, φωνάζει. Ἡ φωνή του εἶναι βροντερή.

Τότε ὁ Ἀντόνιο σηκώνεται ἀργὰ - ἀργὰ καὶ λέει στὸν Γκαμάλε:

— Ἀφεντικὸ Γκαμάλε, δὲν θὰ μαζέψουμε πιὰ ἐληές.

Ὁ μικρὸς Φάουστο στέκεται πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο Ἀντόνιο καὶ φωνάζει:

— Ἂν δὲν ἐπιτρέψεις στὸν Πουτσετῖνο νὰ μαζεύει κι αὐτός, τότε κανείς μας πιὰ δὲν θὰ μαζέψει. Τελεία καὶ

παῦλα!

Ἡ Μαρία ἀρχίζει πάλι νὰ τραγουδᾶ. Ὅλα τὰ παιδιὰ κάθονται καὶ τραγουδοῦν. Καὶ κανεὶς δὲν ἀκούει πιὰ τὶ λέει τὸ χοντρὸ ἀφεντικό.

Τὸ χοντρὸ ἀφεντικὸ Γκαμάλε εἶναι πολὺ ἐξοργισμένο. Τὰ γόνατά του τρέμουν. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ κάρρο καὶ πηγαίνει ἀπειλητικὰ στὸ Νῖνο Πουτσετῖνο.

Τὰ παιδιὰ σταματοῦν τὸ τραγούδι. Σηκώνονται καὶ παίρνουν θέση γύρω ἀπὸ τὸ Νῖνο, σχηματίζοντας ἕνα προστατευτικὸ τεῖχος.

Τότε ὁ Γκαμάλε γυρίζει πίσω στὸ κάρρο του καὶ κατευθύνεται γιὰ τὸ χωριὸ Σάντα Νίκολα. Ὁ ἐπιστάτης τρέχει πίσω του. Τὰ παιδιὰ εἶναι μόνα τους ἀνάμεσα στὰ ἐληόδεντρα. Ἀρχίζουν νὰ παίζουν καὶ νὰ ρίχνουν πέτρες στὴ βρύση. Ὁ ἐπιστάτης γυρίζει πίσω μὲ σφιγμένα τὰ χείλη καὶ δείχνοντας τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο λέει:

— Πηγαίνετε στὴ δουλειά. Καὶ αὐτὸς ἐδῶ ἐπιτρέπεται νὰ μαζέψει. Καὶ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν Νῖνο Πουτσετῖνο.

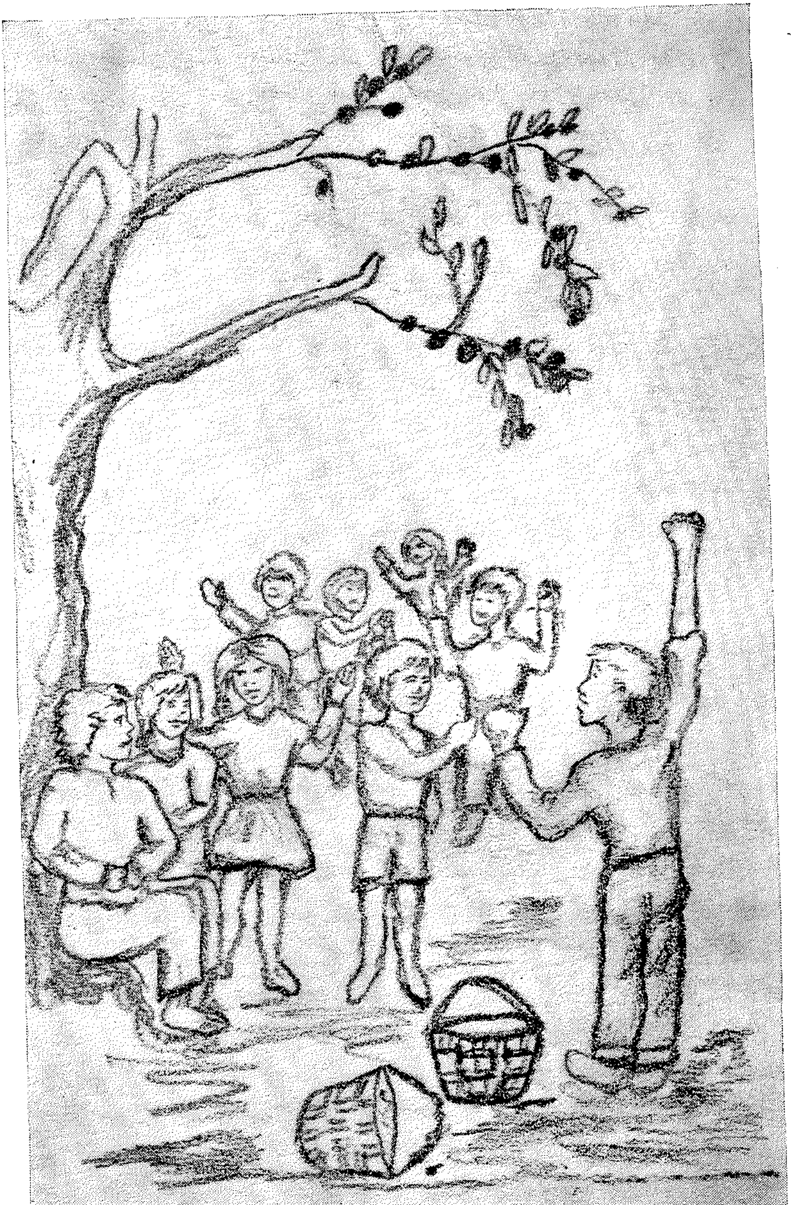
Τὰ παιδιὰ πανηγυρίζουν καὶ χτυποῦν τὰ χέρια τους. Παίρνουν τὰ καλάθια τους καὶ πηγαίνουν στὰ ἐληόδεντρα.

— Ἦταν λοιπὸν ἕνα κουτὸ συμβούλιο; Ρωτᾶ ὁ Ἀντόνιο.

— Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο ντρέπεται λίγο. Κοιτάζει τὰ γυμνά του πόδια λέγοντας:

— Ἦταν ἕνα πανέξυπνο συμβούλιο, Ἀντόνιο. Ὁ Ἀντόνιο γελᾶ. Τὰ παιδιὰ τραγουδοῦν καὶ μαζεύουν ἐληὲς μέχρι ποὺ χάνεται ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὸ Μόντε Μπάρι.

Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο, εἶναι εὐτυχισμένος. «Στὸ διάβολο. Τόσοι πολλοὶ φίλοι...», φωνάζει καὶ κάνει στὸν Φάουστο μιὰ μεγάλη γκριμάτσα.

Τὸ φεγγάρι βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ Μόντε Μπάρι. Ὁ Νῖνο Πουτσετῖνο γυρίζει πρὸς τὸ Μπαρμπαρῖνο. Σηκώνει στὴν πλάτη του ἕνα μικρὸ κιβώτιο μὲ πίτυρο καὶ πληγούρι. Τραγουδᾶ γιὰ τὸν χοντρὸ Γκαμάλε, γιὰ τὸν ἄχρηστο Γκαμάλε, γιὰ τὸ τεμπελόσκυλο Γκαμάλε.

Ξαφνικὰ σταματᾶ. Στὴν παληὰ πέτρινη γέφυρα κρύβεται μία σκιά. Ἡ σκιὰ πηδᾶ πάνω, τρέχει στὸν Νῖνο Πουτσετῖνο καὶ τὸν χτυπᾶ.

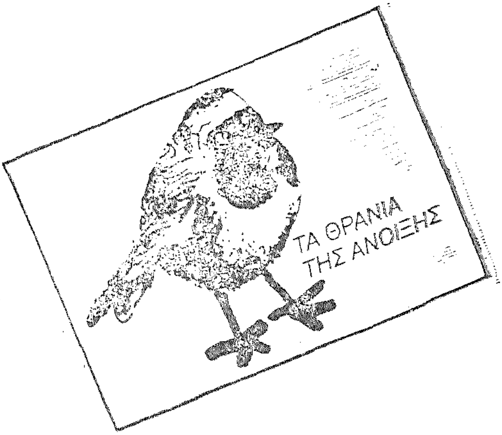
— Βιόλα, φωνάζει ὁ Νῖνο, μὲ τρόμαξες.

Ἡ Βιόλα γελᾶ καὶ κοιτάζει τὸ μικρὸ κιβώτιο μὲ τὸ πίτυρο. Κάτω στὴν κοιλάδα λάμπουν οἱ στέγες τοῦ Σάντα Νίκολα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Νῖνο σκέφτεται τοὺς φίλους του.

— Εἶναι μόνο ἕνα κιβώτιο μὲ πίτυρο, λέει σιγανά. Ἀλλὰ ὅταν θὰ μεγαλώσουμε ὅπως ὁ Ἀντόνιο, ἡ Μαρία καὶ ὁ Πάολο, τότε θὰ πάρουμε τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ πάρει τὰ ἄρβυλα τῆς τύχης.

Ἡ Βιόλα παίρνει τὸν Νῖνο ἀπὸ τὸ χέρι. Προχωροῦν πρὸς τὰ ἄφωνα σπίτια τοῦ Μπαρμπαρῖνο.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ:
ΓΕΡΑΚΟΥΔΗΣ — ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΟΛΥΜΠΟΥ 128
ΤΗΛ. 223.444 - 818.182
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἐκτύπωσις:
Σ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ — Π. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ
ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 14
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ